

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadezna

XXXI. leto • 2021

2

*Petrova barka, ki je doživela neuspeh,
postaja podoba naših skupnosti.
Toda v to barko tudi danes vstopa Jezus
s povabilom, da bi z Njim odšli na globoko ...*

Matjaž Celarc

Kazalo

- 3 Uvodnik
- 4 Duhovni pogledi
- 7 Papež Frančišek Frančiškovim
- 9 Svetopisemske ikone
- 11 Luč svete Klare
- 13 Pogovor
- 17 Brezmadežna
- 22 Biseri molitve
- 24 Frančiškov svetni red
- 26 Med minoriti
- 32 Utrinki iz Assisija
- 33 Otroci med nami
- 35 Utrip življenja
- 36 Iz Frančiškovih revij
- 37 Obvestila

Ni potrebne veliko fantazije, da bi si predstavljali, kako se ribiča, ki v sončnem jutru pregledujeta mreže, pritožujeta zaradi slabega ulova. »Kaj bo? Vso noč sva lovila, pa nisva nič ujela. Počasi si bova morala poiskati kakšno drugo delo. Pri ribah ni več kruha ... Samo kaj?« Skrb jima gloda v mislih. Prednju se ustopi Jezus in predlaga, naj odrineta na globoko in ponovno vržeta mreže. Ribiča se posmehneta: »Ta se pa ne spozna na ribolov. Podnevi naj loviva?« V Jezusovem pogledu je nekaj, zaradi česar molče ubogata. In potem – čoln se skoraj potopi zaradi obilice rib. Peter je takrat padel predenj in izrekel svoj credo.

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

Nadaljevanje revij DUH ASSISIJA med nami in BREZMADEŽNA.

Izhaja štirikrat letno.

Izdaja: Slov. min. prov. sv. Jožefa, Minoritski trg 1, Ptuj

Uredniški odbor: Janja Ahčin, Doroteja Emeršič, p. Martin Gašparič, p. Igor Salmič, prov. minister, p. Andrej M. Sotler, p. Slavko Stermšek, p. Janez Šamperl, Neža Tomažič

Glavna urednica: Doroteja Emeršič

Odgovorni urednik: p. Igor Salmič, prov. minister

Tehnični urednik: p. Danilo Holc

Fotografije: Ubald Trnkoczy, Helena Rebek, Samo Kham, Doroteja Emeršič, arhiv

Fotografija na naslovnici: Helena Rebek

Lektorica: Barbara Rodošek

Prelom in priprava za tisk: Salve d.o.o. Ljubljana

Tisk: Tiskarna Povše

Naslov uredništva: Minoritski trg 1, 2250 Ptuj

Elektronska pošta: doroteja.emersic@gmail.com

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

ISSN 1854-7990

Odrini na globoko (Lk 5,4)

Jezusove besede »Odrini na globoko« so v evangeliju namenjene apostolu Petru. Apostolu, ki mu je posvečena domača župnijska cerkev, v kateri sem vrsto let ministriral, in ki me je s svojo pojavo, zaletavostjo in nerodnostjo tudi nekoliko zaznamoval. Ob Jezusovih besedah »Odrini na globoko« mi spomin »pobegne« v preteklost, na ene od duhovnih vaj, ki sem se jih udeležil in kot neodločen mladenič Gospoda spraševal: Kaj želiš, da storim v življenju?

Moj odgovor takrat ni bil tako »odziven« kot Petrov, ki je Jezusu odgovoril: »Na tvojo besedo bom vrgel mreže,« in stopil v čoln. Oklenil sem se »pomola« (beri: dekleta, ki je bilo tako kot jaz udeleženka duhovnih vaj) in se ga precej časa držal, misleč, da je to »pravi« in moj »zadnji« odgovor Gospodu.

Kdorkoli se je kdaj bolj intenzivno družil in pogovarjal z Gospodom,

ima najbrž izkušnjo, da se Gospodu (običajno) nikamor ne mudi, ampak vabi, trka in potrpežljivo čaka (Raz 3,20) ... no, razen ko je dregnil Juda, naj se nikar ne obotavlja (Jn 13,27). Tako je Gospod čakal tudi na moj skok v vodo in plavanje k Njemu. Če sem nekoliko predrzen, upam zapisati, da sem si tudi jaz želel hoditi po vodi, pa ni bilo dovolj vere in poguma niti gotovosti, da sam zmorem.

In spet sem pri Petru, ki je zmogel hoditi po vodi šele tedaj, ko je dovolil, da ga Jezus prime za roko. Ko sem se nehal obremenjevati s tem, kaj si mislijo in bodo rekli drugi ob mojem »plavanju« v globoki vodi, je bilo vse lažje.

Če se vrnem iz preteklosti v sedanji trenutek, se lahko »pohvalim«, da sedaj z Gospodom skupaj »plavava« in skupaj »hodiva po vodi«. Prav to zavedanje, da skupaj z Njim zmorem, je vedno znova spodbuda, da se zatekam k Njemu; da sem kakor Peter, ki nekaj stori na Njegovo besedo; da se ne bojim globin, v katere me vabi Gospod; da živim v duhu pesmi:

»Odrini na globoko, tam so školjke,
v njih odkril boš bisere drage,

...

v njih odkril boš svoj zaklad.«

Gospod nas vabi v globine zato, ker nam pripravlja velike reči in ker nas vabi, da bi mu zaupali ... Okrepimo zaupanje Vanj in tudi mi »odrinimo na globoko in vrzimo mreže na lov« (Lk 5,4).

p. Andrej Sotler

Na Tvojo besedo bom vrgel mreže ... (Lk 5,5)

p. Martin Kmetec

Evangeljsko besedilo o čudežnem ulovu (Lk 5,1–7) ima pridih velikonočnega upanja, ki se začne svetlikati na nebu, potem ko je Jezus na križu umrl strašne smrti. Vstali Kristus spremeni noč trpljenja in teme v srcih apostolov v nov dan, ki ga razsvetli njegova navzočnost. Obilen ulov pomeni novo neizmerno bogastvo odrešenja, ki ga doživljajo tisti, ki se odprejo Kristusu, njegovi navzočnosti in njegovi ljubezni. Njegova ljubezen je moč, s pomočjo katere se apostoli podajo v svet, med nevarnosti in težave, ter oznanjajo, da je Kristus vstal, da je prišel čas za novo Božje ljudstvo, zbrano v imenu Božje milosti in odrešenja.

Besede »Odrini na globoko in vrzite svoje mreže na lov« vsakomur izmed nas zastavljajo vprašanje, kako uresničiti svojo lastno življenjsko pot oziroma duhovno avanturo.

Prvo načelo je tveganje v Božjem imenu. Vsakokrat ko se ribiči v krhkih ladjah oddaljijo od obale, se izpostavijo nevarnosti, trdemu delu in prizadevanju, ki včasih prinese sadove, velikokrat pa tudi ne. Peter pravi: »Vso noč smo se trudili, pa nismo nič ujeli.« Koliko dela in skrbi vlagamo v določene načrte, pa ne uspešno. Kako lep in dober namen imajo matere, ki vzgajajo svoje otroke na krščanskih temeljih, ti pa odidejo in uresničujejo svoje življenje po drugačnih načelih. Kako težko je, ko pademo na izpitu, kljub temu da smo se trudili; pomislimo na razočaranje kmeta, ki je storil vse, da bi polje obrodilo, pa suša onemogoči pridelek ali toča

uniči sadove zemlje in prizadevanja. Vendar je treba iti naprej, se truditi v zavesti, da ima življenje kljub temu globok smisel, zapisan v samo stvarjenje, katerega delček smo tudi mi.

Tveganje v medčloveških odnosih je sicer težko, predvsem ko je zlorabljeno človekovo zaupanje, a vendarle je potrebno tudi takrat, ko so nam bile storjene krivice; kajti tveganje je znamenje upanja, brez upanja pa ne moremo živeti. Tveganje je potrebno predvsem takrat, ko se pojavijo težave v odnosih med zakoncema. Takrat je treba moliti, se pogovoriti, pustiti, da se rane zacelijo, in

se znova podati naprej. Tveganje je vključeno v mnoge izbire našega življenja, tudi ko gre za odločitev, ali se bomo poročili ali ne, pa tudi takrat, ko mladi razmišljajo o duhovnem poklicu. Kako velika potreba se kaže po duhovnikih, misijonarjih in oznanjevalcih Božje besede. Če želimo slediti Kristusu, se moramo oddaljiti od obale svojega življenja, od privezanosti na kraj, kjer so barke na varnem, zapustiti gotovost človeške logike in se predati Božji logiki. V mnogih primerih tveganje pomeni zapustiti gotovost blagostanja, ki nam ga ponuja življenje, in se podati na pot nikoli najdenega doma. Pomislimo na svetega Pavla: s kolikšno gorečnostjo je prehodil na tisoče kilometrov in proti vsaki logiki, bodisi religiozni, vezani na judovstvo, ali razumski, vezani na grški svet,

oznanjal Kristusa. Kristusova beseda, njegovo naročilo je bilo dovolj. Sv. Pavel se je globoko zavedal, da je bil poklican po razodetju Božjega Sina (1 Kor 9,1), da je bil poslan (1 Kor 1,1; 2 Kor 1,1) in da je od njega prejel naročilo, ki ga mora izpolniti kot njegov »suženj« (Rim 1,1). Če pomislimo na pomen izraza »na globoko«, le-ta predstavlja naš notranji duhovni svet. Pomeni naročilo, da bi gojili intenzivno molitveno življenje. Danes se dogaja, da celo redovniki doživljamo obdobja, ko nam molitev ne prinaša veselja, mnogokrat se zgodi, da opustimo redno molitev in se predajamo lastni logiki življenja, oblikovani po modelih, ki nam jih ponuja svet. Kristus pa nas vabi, da bi za svoje duhovno življenje trdo delali. Velikokrat mi prihaja na misel spomin iz otroštva, ko smo otroci okopavali koruzo. Skupaj z materjo smo šli do konca vrste in se potem po drugi strani vračali. Včasih smo se pritoževali, ker delo ni bilo lahko ali ker so se norčevali iz nas. Danes pa se vračamo k »bio« pridelovanju hrane. Se mar v tem ne skriva velika ironija, pa tudi velika resnica? »Odriniti na globoko« je opozorilo, da bi skrbeli za svoje duhovno življenje in si prizadevali za vsakodnevni odnos z Bogom. Na prvem mestu našega duhovnega prizadevanja je obisk maše, sodelovanje pri liturgiji, kjer se zbiramo, ne zato, da bi opravili nedeljsko dolžnost, temveč

da bi skupaj s Kristusom ustvarjali občestvo, telo Cerkve. Pandemija nas je zaprla v domove, načela je pomen iskrenega, pristnega medčloveškega odnosa, ki ga že sicer ubija navezanost na virtualni svet sredstev družbenega obveščanja in spleta. Znova se bomo morali naučiti odpreti se drug drugemu, si podajati roke in se objemati. V konkretnem občestvu, ki ga oblikujeta Božja beseda in liturgično petje, se bodo naše duše znova veselile Božje bližine in se nasičevale s kruhom življenja. Drug drugemu bi morali pomagati pri odkrivanju pomena evharistične skrivnosti in ostalih zakramentov. Ob pomanjkanju duhovnikov je vsako prizadevanje župljanov, da bi občestvo živelo, bistvenega pomena. V tem smislu ne bi smeli opustiti niti ene neizkoriščene možnosti, ki nam jo v okoliščinah našega življenja ponuja Božja previdnost.

»Na tvojo besedo bom vrgel mrežo,« pravi Peter. Evan-geljski odlomek poudarja čudežno moč Jezusove besede. Prepustimo se tej besedi, brez strahu in v globokem zaupanju. Božja beseda je učinkovita kot dvorezni meč (Heb 4,12). Kristus nas ne bo nikoli zapustil, nikoli ne bomo ostali razočarani. Kot njegovi učenci bomo k obali vlekli polne mreže rib, vendar le pod pogojem, da bomo njegovo besedo slišali, jo s srcem usvojili in jo uresničevali. Naj zaključim s kratko molitvijo:

Sveti Duh, odpri nam ušesa našega notranjega bitja, da bi mogli slišati Kristusovo besedo.

Podari nam zmožnost, da bi umevali, kaj pomeni »odrniti na globoko«, in se brez strahu podali v svet kot priče Kristusove smrti, njegovega vstajenja in našega upanja.

Čoln je najbolj varen,
ko je privezan v pristanišču.
Vendar to ni njegov namen.

Blagoslov prazne mreže

Janja Ahčin

Za šestdeseti rojstni dan so mi sestre karmeličanke podarile knjigo z naslovom *Moje življenje je v tvojih rokah*, ki jo je napisal karmeličan Wilfrid Stinissen. To je knjiga o predanosti Bogu. Pisatelj piše: »Za nas je najpomembnejše verovati, da On piše knjigo našega življenja in da mu dovolimo, da jo piše. Ni nam potrebno razumeti vsega, kar piše.« Ob branju knjige sem poromala k dogodkom svojega življenja in v skrivnost Božjega načrta. Nič se ni zgodilo naključno.

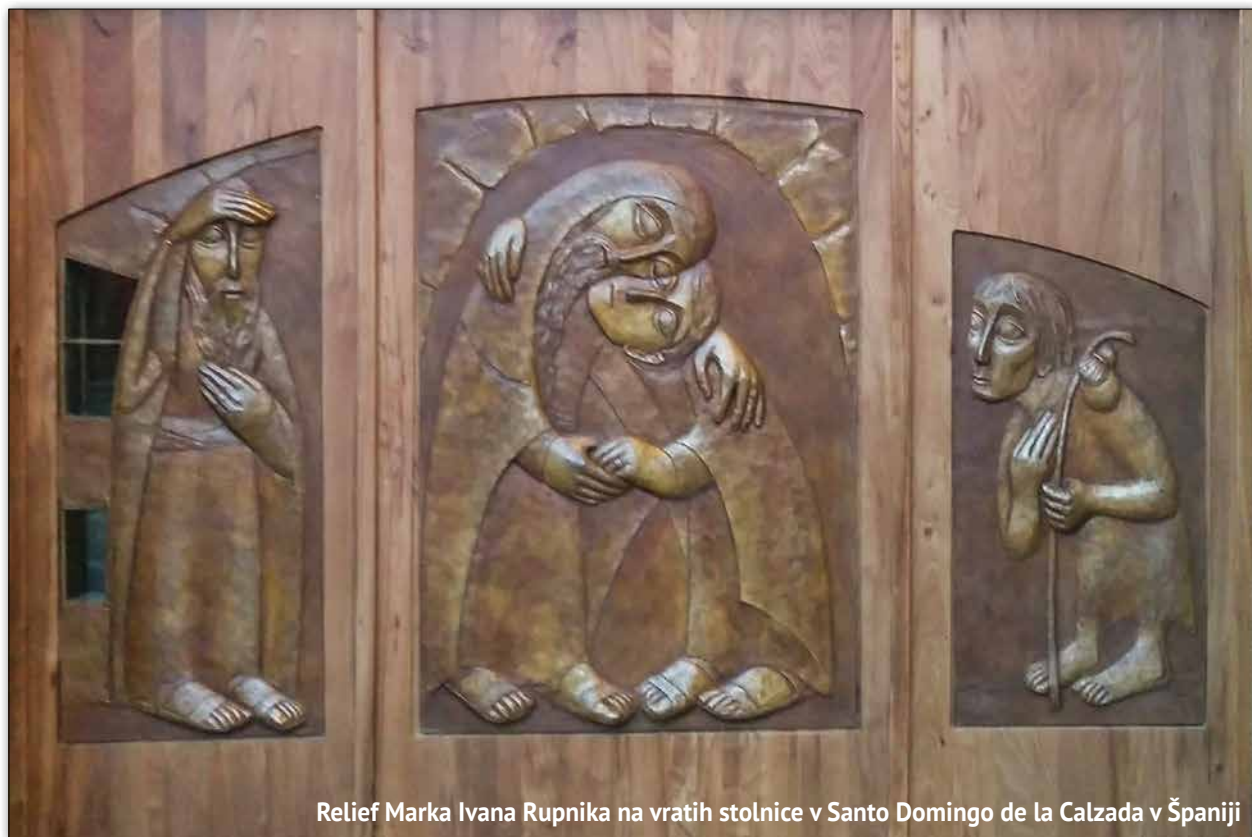
21. 5. 1961 sem po veri staršev in krstne botre prejela sveti krst. Stara sem bila 16 dni. Postala sem Božji otrok, otrok Luči, za večno ljubljena in obdarjena z darovi Svetega Duha. »Sveti krst je največ, kar lahko človek v

življenju prejme.« (p. Marko I. Rupnik) To mi je bilo razodeto veliko let kasneje.

18. 5. 1969 sem prejela prvo sveto obhajilo. Z Jezusom sva se prvič objela, dotaknila ... Kako sem srečna, ko vedno znova ostajaš v meni in me hraniš. »Kruh življenja, nebeški kruh, Ti skrivnost, v kateri je dar vse ljubezni.« (sv. Terezija Deteta Jezusa)

30. 5. 1971 sem prejela zakrament svete birme. Nisem razumela vsega, tipala sem skrivnosti Svetega Duha, ki mi je ostal Neznanec.

Leta 1987 sem s p. Martinom prvič poromala v Assisi. Na gori La Verna smo imeli spoved. Ne v spovednici, ampak zunaj, pod krošnjami dreves, na goli zemlji, po

Relief Marka Ivana Rupnika na vratih stolnice v Santo Domingo de la Calzada v Španiji

kateri je stopal sv. Frančišek. Kakor trepetajoče listje v objemu vetra je moja duša drhtela pred vrati Očeta. Me bo obsodil? Na tistem svetem kraju je na strune moje duše zaigralo Božje usmiljenje. Očistilo je spomin in srce. »Sem mislil, da sem sam, in vendar Ti si bil, mogočni moj Gospod, z menoj prav vsepovsod.« (Lojze Grozde) Bog se mi je razodeval po dogodkih življenja, ki so bili nosilci milosti, dokler ...

Bolezen sestre Nataše je kakor uničujoč potres treščila v našo družino. Iskala sem rešitev. Metala mreže na vse strani, se trudila, a nič ujela. Mreža je ostala prazna. Na točki nič, ob prazni mreži sem dopustila Bogu, da me sreča, takšno kot sem, krhko, ranljivo, nemočno ... »Bog te je nosil, ko si mislil, da se opotekaš. Obdal te je s svojo ljubeznijo, ko si se čutil zapuščenega.« (W. Stinissen) Gospod je videl moje prazne mreže in sedel v moj čoln. Nežno mi je zašepetal na srce: »Ti si moja ljubljena hči, nad teboj imam veselje.« Ni me obsodil niti zavrnil. »Zaslišal glas tako sem tavajoč in šel za njim čez dole in gore, sem našel te in ves trepetajoč pokleknil sem ti pred noge takrat.« (Lojze Grozde) Izkušnja prazne mreže me je povabila v predanost Bogu: »Aba, Očka, stori z menoj in Natašo, kar hočeš Ti.«

Vera je izkušnja, milost in odločitev. Tam, ob praznih mrežah, sredi viharjev Natašine bolezní sem se odločila, da grem za Njim. Nisem vedela, kam naju bo vodila pot. Natašina bolezen je postala prostor približevanja Bogu. »Mi iščemo Boga, a v resnici nam ga ni treba iskati. On je povsod.« (W. Stinissen) On je moj pastir tudi v noči, bolezní, preizkušnji, ranjenosti, dvomu ...

»Ko hodijo po dolini joka, jo spreminjajo v kraj s studencem.« (Ps 84,7) Natašina bolezen me je pripeljala v duhovne vaje v vsakdanjem življenju. Duhovno spremljanje odpira vrata milosti in Svetemu Duhu, ki postaja moj tolažnik in zagovornik. »Ko pogledamo na preteklost v luči Svetega Duha, ko jo pogledamo z Božjimi očmi, je na novo ustvarjena. Najsvetlejši trenutek v tej preobrazbi naše preteklosti je seveda evharistija. Ali mu dajemo priložnost, da nas ozdravi? Mu pokažemo svoje rane?« (W. Stinissen) Sveta maša postaja moj zaklad, kraj združitve z Jezusom in občestvom vseh rajnih.

Velikokrat se ustavim v krstni kapeli domače župnijske cerkve v Polju. Zrem v mozaik p. Marka I. Rupnika, ki prikazuje priliko o izgubljenem sinu. Oče objema sina, oba skupaj imata troje oči. Ko sin doživi ljubeč objem Očeta, začčenja gledati z Božjim pogledom in ljubiti z Božjo ljubeznijo. To doživljam v duhovnem spremljanju.

»Pravo duhovno življenje se začčenja, ko smo pripravljeni umreti.« (W. Stinissen) Začenja se takrat, ko vržem mrežo na Njegovo besedo in mu zaupam, ko v veri vzdržim ob prazni mreži. Ko dopustim Bogu, da me ustvarja v vsakdanjosti na mali poti. Vsako jutro se pokrižam z blagoslovljeno vodo, ki me spominja na sveti krst. Zahvalim se Očetu in Sinu in Svetemu Duhu, ker lahko zajemam iz studencev krstne milosti. Papež Frančišek nas vabi: »Pogostejte kličimo Svetega Duha, da bi nas uvedel na pot Jezusovih učencev. Vsak dan ga kličimo. Predlagam vam: kličimo Svetega Duha, tako nas bo Sveti Duh približal Jezusu Kristusu.« Sveti Duh nas bo po Sinu približal Očetu in omogočil bratski odnos med nami.

Pojdi k bistvu

p. Milan Kos

Papež Frančišek je ob obisku Kolumbije septembra 2017 spregovoril tudi o krščanskem življenju Jezusovih učencev. Dejal je, da je hoja za Jezusom od prvih učencev zahtevala veliko napora za prečiščenje. Zaradi nekaterih predpisov, prepovedi in zapovedi so se čutili varne; zaradi opravljanja določenih obredov in običajev niso bili nemirni, da bi se spraševali: Kaj je vseč našemu Bogu? Jezus, Gospod, jim pokaže, da biti pokoren pomeni hoditi za Njim ter da jih ta hoja postavlja pred gobavce, hrome, grešnike. Ta stvarnost je zahtevala veliko več kakor le nek recept, določeno pravilo. Naučili so se, da hoja za Jezusom prinaša druge prioritete, drugačno presojo o tem, kaj pomeni služiti Bogu. Za Gospoda, in tudi za prvo skupnost, je najpomembnejše, da se tisti, ki se imamo za njegove učence, ne navežemo na neko določeno ravnanje in običaje, zaradi katerih naš način življenja bolj spominja na življenje nekaterih farizejev kot pa na Jezusovo. Jezusova svoboda se zoperstavlja pomanjkanju svobode takratnih pismoukov, ki so bili paralizirani zaradi rigorozne razlage in izpolnjevanja postave. Jezus se ne ustavi ob navidezno »pravilnem« udejanjanju; On dopolni postavbo in nas želi postaviti v tisto smer, v tisti način hoje za njim, ki predpostavlja *iti k bistvu*, *prenoviti se* ter *vključiti se*. To so tri drže, ki jih moramo oblikovati v svojem življenju učenca.

Iti k bistvu. To ne pomeni »prekiniti z vsem« tistim, kar se nam ne prilagodi, saj tudi Jezus ni prišel »razvezat postavbe, temveč dopolnit« (prim. Mt 5,17). Pomeni iti v

globino, v to, kar je pomembno in ima vrednost v življenju. Jezus uči, da odnos z Bogom ne more biti hladna navezanost na pravila in zakone; še manj izpolnjevanje določenih zunanjih dejanj, ki ne vodijo do resnične spremembe življenja. Tudi naše življenje Jezusovih učencev ne sme temeljiti le na navadi, na tem, da imamo krstni list, ampak mora izvirati iz žive izkušnje Boga in njegove ljubezni. Življenje Jezusovih učencev ni nekaj statičnega, ampak nenehno približevanje Kristusu; ne gre za preprosto navezanost na razlago nekega nauka, ampak za izkušnjo Gospodove prijateljske, žive in dejavne prisotnosti; za stalno pripravništvo preko poslušanja njegove Besede. In ta Beseda, kot smo slišali, se udejanja v konkretnih potrebah naših bratov: to je lahko lakota najbližjih ali bolezen ...

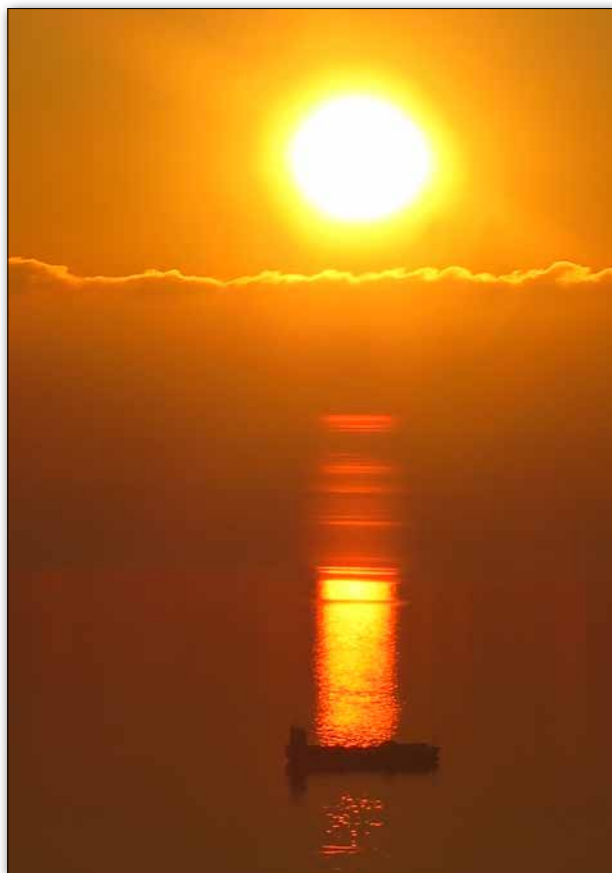
Prenoviti se. Kakor je Jezus »pretresal« pismouke, da bi izstopili iz svoje togosti, tudi danes Duh »pretresa« Cerkev, da bi zapustila svojo udobnost in navezanost. Ne smemo se bati prenove. Cerkev se nenehno prenavlja – *Ecclesia semper reformanda*. Ne prenavlja se samovoljno, ampak utemeljena in trdna v veri, neomajna v upanju evangelija, o katerem je slišala (prim. Kol 1,23). Za prenovno sta potrebna žrtev in pogum; ne zato, da bi se čutili boljši ali brez napak, ampak da bi mogli bolje odgovoriti na Gospodov klic. Gospodar sobote, razlog za obstoj vseh naših zapovedi in pravil, nas vabi, da premislimo o predpisih, kadar je v igri hoja za Njim; ko nas njegove odprte rane, njegov krik po lakoti in žeji po pravičnosti

sprašujejo ter nam narekujejo nove odgovore. V Kolumbiji je veliko situacij, ki od učencev zahtevajo, naj živijo na način, kot je živel Jezus, posebej v ljubezen, ki se kaže v nenasilnih dejanjih, spravi ter miru.

Vključiti se. Vključiti se, tudi če bi se komu to lahko zdelo umazati se. Kakor je David skupaj s svojimi stopil v tempelj, ker so bili lačni, in kakor so šli Jezusovi učenci na žitno polje ter jedli klasje, tako smo mi danes povabljeni k rasti v srčnosti; k rasti v evangelijskem pogumu, ki izvira iz zavedanja, da je mnogo tistih, ki so lačni, lačni Boga, dostojanstva, ker jim je bilo odvzeto vse. Kot kristjani jim moramo pomagati, da se nasitijo Boga, in ne preprečevati ali prepovedovati tega srečanja. Ne moremo biti kristjani, ki nenehno postavljajo napis »Prehod prepovedan«, misliti, da je ta prostor naša last, si prisvajati nekaj, kar nikakor ni naše. Cerkev ni naša, pripada Bogu. On je gospodar templja in žetve. Za vse je prostor, vsi so povabljeni, da bi med nami našli svojo hrano. Mi smo preprosti »služabniki« (prim. Kol. 1,23) in ne smemo biti tisti, ki preprečujejo to srečanje. Nasprotno, Jezus nas prosi, kakor je storil s svojimi učenci: »Vi jim dajte jesti« (Mt 14,16). »To je naše služenje,« je dejal papež Francišek.

Sveti Francišek Asiški je v Pismu vsem kristjanom spregovoril o sreči vseh tistih bratov in sester, ki ljubijo Gospoda z vsem srcem in vso dušo, mišljenjem in vso močjo. Takole je zapisal: »Vsi, ki ljubijo Gospoda z vsem srcem in z vso dušo in mišljenjem in z vso močjo« (prim. Mr 12,30) in ljubijo svoje bližnje kakor sami sebe (prim. Mt 22,39), sovražijo svoja telesa z zablodami in grehi ter prejemajo telo in kri našega Gospoda Jezusa Kristusa in obrodijo vredne sadove pokore: O kako srečni in blagoslovljeni so tisti in tiste, ki vse to delajo in v tem vztrajajo, kajti »Duh Gospodov bo počival nad njimi« (prim. Iz 11,2) ter bo pri njih »prebival« in »ostal« (prim. Jn 14,23); ti so »otroci nebeškega Očeta« (prim. Mt 5,45), čigar dela izvršujejo, in so ženini, bratje in matere našega Gospoda Jezusa Kristusa (prim. Mt 12,50). Ženini smo, kadar se zvesta duša po Svetem Duhu združi z našim Gospodom Jezusom Kristusom. Bratje smo mu, kadar izvršujemo »voljo Očeta, ki je v nebesih« (Mt 12,50). Matere smo, kadar njega nosimo v svojem srcu in telesu (prim. 1 Kor 6,20) po Božji ljubezni ter po čisti in iskreni vesti; rodimo ga s sveto dejavnostjo, ki mora svetiti drugim za zgled

(prim. Mt 5,16). O kako nekaj slavnega je imeti svetega in velikega Očeta v nebesih! O kako nekaj svetega, slavnega, lepega in čudovitega je imeti takšnega ženina! O kako sveto in kako ljubo, prijetno, ponižno, miroljubno, sladko, pristrčno in nad vse zaželeno je imeti takšnega brata in takšnega sina: našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki je svoje življenje dal za svoje ovce (prim. Jn 10,15) in je prosil Očeta, rekoč: »Sveti Oče, ohrani jih v svojem imenu« (Jn 17,11), »ki si mi jih dal na svetu; tvoji so bili in si jih dal meni« (Jn 17,6). In »besede, ki si jih dal meni, sem dal njim in oni so jih sprejeli« in so resnično verovali, »da sem izšel od tebe«, in spoznali, »da si me ti poslal« (Jn 17,8). Prosim zanje »in ne za svet« (prim. Jn 17,19). Blagoslovi in »posveti jih« (Jn 17,17). »In jaz se posvečujem zanje« (Jn 17,19). »Ne prosim samo zanje, ampak tudi za tiste, ki bodo po njihovi besedi verovali vame« (Jn 17,20), da bodo posvečeni in popolnoma eno (prim. Jn 17,23), »kakor sva midva eno« (Jn 17,11). In hočem, Oče, »da bodo tudi ti z menoj tam, kjer sem jaz, da bodo gledali mojo slavo« (Jn 17,24) »v tvojem kraljestvu« (Mt 20,21). Amen.«

V evangeliju beremo, kako je Jezus apostole vzpodbujal, naj iz plitvine odrinejo na globoko. Kljub temu da so dvomili, so ubogali in presenečeni ugotovili, da so mreže polne. Tudi nas vabi, naj se s plitvine krščanskega življenja spustimo v globino. Tako se bo lahko uresničila Jezusova prošnja k Očetu, da bomo z Jezusom v Božjem kraljestvu in bomo gledali Njegovo slavo ter doživljali popolno srečo, popolno uresničenje Božjega življenja, ki nam je bilo podarjeno pri svetem krstu.

Čudežni ulov in poklicanje Petra

Matjaž Celarc

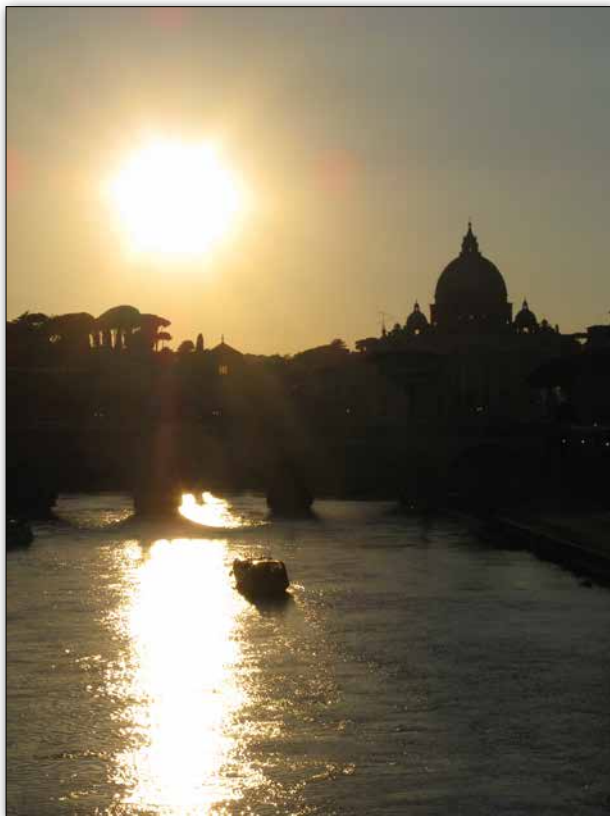
Težko se je soočiti s porazom, neuspehom, saj se ob tem zavemo svoje krhkosti in iluzorne popolnosti. Še bolj boleče pa je, ko doživimo neuspeh na področju, kjer se nam uspeh zdi neizpodbiten. Morda je to notranje čutenje spremljalo Simona (Petra), njegovega brata Andreja ter njuna poklicna korporativna partnerja, Zebedejeva sinova Jakoba in Janeza (Lk 5,10; Jn 21,2–3), ko so po neuspešnem nočnem ulovu spirali mreže (Lk 5,2). Genezareško jezero je nudilo ne le preskrbo s hrano za preživetje družine, temveč tudi razcvet podjetnega, korporativnega ribištva, kar zaslutimo v Markovem poročilu o poklicanju učencev, kjer Zebedeju ne pomagata le sinova, temveč tudi najemniki (Mr 1,20). Tudi krajevna imena razodevajo povezavo z ribištvom. Poleg Kafarnauma, »vasi tolažbe«, ki jo spričo dobro stoječega

gospodarskega položaja in samostojne shodnice imenuje mesto (Lk 4,31), Luka omenja mestece Betsajda, »hišo (ribo)lova« (Lk 9,10), Matej pa magadansko deželo (Mt 15,39), ki je dobila ime po mestu Magdala, v katerem so ribe solili za konzervacijo, kar razodeva grško krajevno ime Tarichea (gr. *tarikheuō*, ohraniti s soljenjem).

Tišino neuspeha prekine Jezus, ki enostavno vstopi v Simonov čoln in ga prosi, naj odrine od obale, da bi učil množice, ki so ga stiskale v želji, da bi slišale Božjo besedo (Lk 5,3). Simon mu prošnje ne odreče, saj se zaveda, da ne more ničesar izgubiti, lahko pa učitelju izkaže dolžno zahvalo za ozdravljenje tašče (Lk 4,38–39). V Izraelu tedanjega obdobja imamo več potujočih učiteljev in zdravilcev. Zdravstveni sistem je bil drag in neučinkovit (Lk 8,43), zato so se ljudje obračali na zdravitelje (Apd 8,9), predvsem pa so hrepeneli po prenovi, izraženi v mesijanskem pričakovanju. Poleg preroškega lika Janeza Krstnika (Lk 3,2) novozavezni pisci, kot npr. Luka, poročajo o mesijanskih likih, ki so zbirali okrog sebe privrženca (Apd 5,36–37). Če množice Jezusa dojemajo v teh okvirih (Jn 6,15) in če demoni razodevajo njegovo Božjo istovetnost (Lk 4,41), pa se Jezus meni zgolj za oznanjevanje Božje besede (Lk 5,1).

Po učenju Besede Jezus Simona vnovič pozove; tokrat naj »odrine na globoko za ulov« (Lk 5,4). Simon z začudenjem in nerazumevanjem sprejme Jezusovo povabilo. Obenem pa z nazivom »učitelj« (gr. *epistátēs*), ki ga uporabljajo učenci (Lk 8,24.45; 9.33.49) in ljudje, ki iščejo pomoč (17,13), razodeva, da priznava avtoriteto Jezusove besede, s katero se dviguje nad dano situacijo ter jo obvladuje. Simonov odgovor, njegovo čudenje in privolitev hkrati (Lk 5,5) niso nekaj povsem neznanega. Luka na ta način opisuje srečanje z Božjim poslancom, kot to zaznamo, ko angel Gabrijel obišče Marijo (Lk 1,34.37–38). Bog vstopa v človeško nemoč in nerazumevanje ter človeško nizkost v svoji vsemogočnosti dviguje k življenju (Lk 1,52). Če človek v svojo nemoč spusti Boga, nastopi Božja moč (2 Kor 12,10), ki spreminja situacijo ne le za posameznika, temveč tudi za skupnost. Delovanje Božje moči po Gospodovi besedi se kaže v ulovu velike množine rib (Lk 6,6), kar presega zmoglosti posameznika ali človeških tovariških korporacij (Lk 6,7: *métokhos*), toda obstaja v Božji moči za oblikovanje novega občestva prijateljev (Lk 5,10: *koinōnōi*).

Simon je spričo ulova povsem skrušen in pade k Jezusovim nogam (Lk 5,8). Evangelist v odlomku Simona prvič imenuje Peter, kar pomeni, da je lahko trden kot skala. Ironija podobe izpoveduje resnico, trdnost temelji le na popolnem priznanju Jezusa za Gospoda, Gospodarja

življenja, ter na popolni izročitvi svojega življenja, kar je izraženo z gesto prostracije. Ob tem se srečujeta človeška ontološka nemoč in poslanstvo v Božji moči. V prestrašenem Petrovem glasu, naj Jezus stopi od njega (gr. *eksérkhomai*), saj je grešen človek (5,8), razumemo, da je Peter prevzet nad skrivnostjo, pred katero se človek zave svoje ne toliko moralne kot ontološke grešnosti (Iz 6,5). V srečanju popolne človeške nemoči z Božjo močjo se zgodi očiščenje, ki pomeni obrat spreobrnitve, novo življenje in poslanstvo. Peter izkuša preroško poklicanost (Iz 6,8) in postaja prvenec nove skupnosti (Lk 22,31–32), ki jo kot skupnost odrešenih spremlja Božja presežnost

(Apd 5,13). Medtem ko ulov vse prevzame z religioznim čudenjem (Apd 3,10), Peter prejme poslanstvo, da bo lovil žive ljudi za polnost življenja (Lk 5,10: *zōgréo*). To izoblikuje občestvo prijateljev, ki so med seboj povezani v Jezusu do mere, da zmorejo deliti vse svoje življenje (prim. Apd 2,41–47).

V tem odlomku evangelist Luka poklicanje učencev povezuje s čudežnim ulovom rib. Pri tem odstopa od poklicanja prvih učencev v Mr 1,16–20 in Mt 4,18–22 ter se približa Janezovemu opisu srečanja z vstelim v Jn 21,1–11, in sicer z namenom podčrtanja, da mora Peter svoje življenje utemeljiti na odnosu z Jezusom, saj le ta odnos omogoča, da bo postal ribič ljudi za življenje (Lk 5,10). Če v grškem svetu biograf Jamblih opisuje, kako je Pitagora z napovedjo ulova rib pridobil svoje učence, pa izkušnja evangelija globoko presega to dojemanje, saj je Peter povabljen, da premaga strah ter stopi na pot življenja. Ta prehod nujno zaobsega skupnost. Zato – čeprav Jezus ogovarja le Petra – na pot poslanstva stopi vsa tovarišija, ki za seboj pusti vse imetje (Lk 5,11). Imetje, ki pomeni socialno gotovost, zato simbolizira celoto življenja. Tisti, ki so poklicani na pot z Jezusom, pustijo vse – ne le da bi izrazili spoštovanje in pokorščino (5,28; 14,33; 18,22–23), temveč da bi izpovedali, da svoje življenje sedaj prejemajo v Jezusu (5,27–28), na Njegovi poti v Jeruzalem in k Očetu (Lk 9,31) ter z namenom podaritve svojega življenja Bogu in ljudem.

Petrova barka, ki je doživela neuspeh, postaja podoba naših skupnosti. Število vernikov upada in povprečna starost se dviguje. Poleg tega se odpirajo mnoge krhkosti in rane, toda v to barko tudi danes vstopa Jezus s povabilom, da bi z Njim odšli na globoko, onkraj svoje gotovosti, ko je mogoče le predati se Bogu, ki edini lahko očisti, prenovi in pošilja v svet, da bi živeli za druge. Cerkev kot Petrova barka živi iz Besede življenja, ko v globini izkuša spreobrnjenje ter odkritje smisla življenja v odnosu z Bogom.

Mreže ponovno ostajajo prazne

Sestre klarise

»Ko pa je Jezus nehal govoriti, je rekel Simonu: »Odrini na globoko in vrzite mreže za lov!« Ko utihnejo vse besede – v tem svetu moramo na žalost reči tudi vsi telefoni, računalniki in vsa mogoča tehnologija – predvsem pa, ko utihne hrup našega srca, naših duš, misli in želja, zmoremo slišati Jezusovo povabilo »Odrini na globoko«. Danes, ko nas z vseh strani nenehno bombardira hrup praznih, lažnivih besed, obljub, predstav, mode, tehnologije, ki hoče zvito preprečiti vsako priložnost za globoko tihoto srca, ko bi se človek lahko srečal s samim seboj, s svojim bližnjim, predvsem pa z Bogom, se včasih zdi skoraj nemogoče izpolniti Jezusovo naročilo: »Odrini na globoko in vrzite mreže za lov!« Toda ali ni to le še eden izmed številnih izgovorov, da zapuščamo svojega Boga? Tudi Simonu, izkušenemu ribiču, se je zdelo nemogoče, da bi sredi belega dne kaj ujeli v svoje mreže, ko pa so se

vso noč trudili in niso ničesar ujeli. Vsak namreč ve, da se rib ne lovi podnevi. Pa vendar na Jezusovo besedo gre in vrže mreže. »In ko so to storili, so zajeli veliko množino rib, tako da so se jim mreže začele trgati.« Njegova pokorščina je proti vsem človeškim spoznanjem in pričakovanjem obrodila obilne sadove. Pokorščina je namreč vedno sveta in pritegne nase obilo milosti. Božji Sin sam nas je zveličal s pokorščino do smrti, smrti na križu.

Sveta Klara je prav tako po Simonovem zgledu, še bolj pa po zgledu Božje Matere Marije in z Njo prodirala v globino duše. Njeno življenje se je použivalo v goreči ljubezni do živega Boga, ko je nenehno bdela pred tabernakljem in s svojimi molitvami vztrajno spletala mreže ter jih na Jezusovo željo iz skritosti klavzure metala v morje sveta, kjer se je zdelo, da se ne dá ničesar več ujeti, da se je čolnič Kristusove Cerkve začel potapljati. Pa vendar je njeno skrito in Bogu povsem darovano življenje obrodilo obilne sadove svetosti in jih rojeva že več kot osemsto let. Za to pa se je morala, pokorna navdihom Svetega Duha, bojevati vse svoje življenje, dokler ni na smrtni postelji iz papeževih rok prejela potrditev vodila s privilegijem uboštva. S sestrami so v klavzuri trle alabastrne posode svojih teles, tako da se je prijetna vonjava

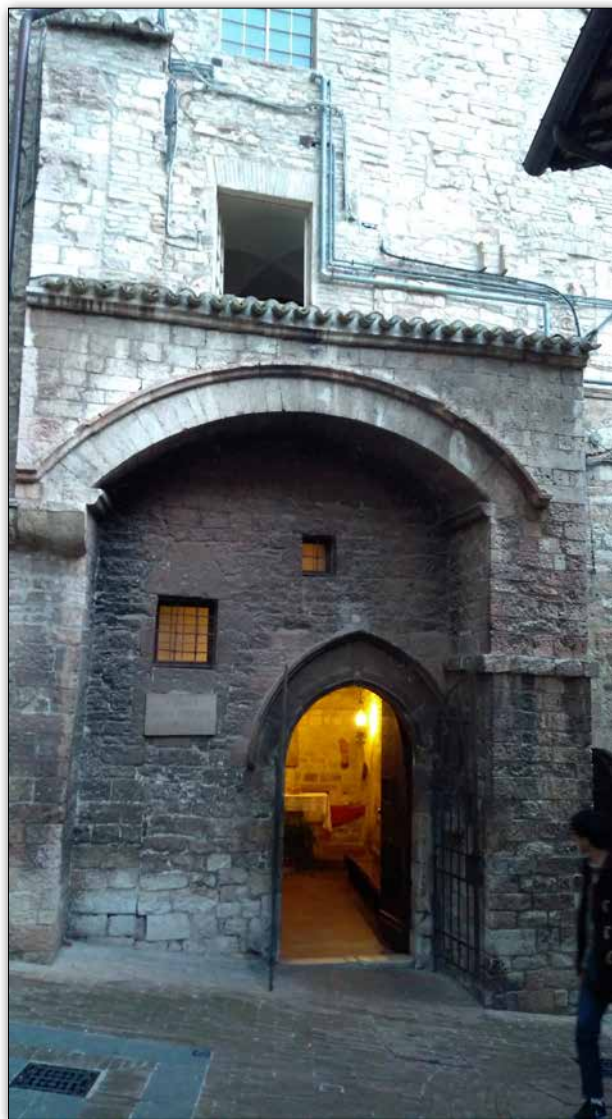

njihove molitve in daritve razširila nad vso sveto Cerkev in jo v globini prenavljala, da so se njene mreže ob množini rib začele trgati.

Danes je stanje v svetu še veliko težje kot v 13. stoletju. Mreže ponovno ostajajo prazne, saj človeštvo pozablja, da sami ne moremo ničesar, prav ničesar storiti. Vedno pogosteje še tiste ribe, ki so že v čolnu svete Cerkve, brezglavo skačejo nazaj v viharne valove sveta, ki jim obljublja prazno slavo in čast. Ponovno se zdi, kot da se sveti čolnič potaplja še bolj grozljivo kot kdajkoli prej. A Jezus ostaja z nami do konca sveta in ponovno nam kliče: »Moj ljubi otrok, odrini na globoko in vrzite mreže. Vrzite mreže v ta ubogi svet, ki drvi proč od mene, in mi pomagajte pri reševanju duš.« Rešitev sveta je vedno bila, je in vedno bo v Mariji, v posnemanju Njenega skritega in Bogu povsem darovanega življenja. Pravijo, da je bila sveta Klara najpopolnejša podoba svete Božje in naše Matere Marije. Poslušajmo Jezusov glas in odri- nimo na globoko. Ne puščajmo Ga več samega v naših cerkvah, v naših tabernakljih, saj nas željno pričakuje in nam želi podariti svojo ljubezen. Skupaj z Marijo, božji- mi angeli in vsemi svetniki z molitvijo svetega rožnega venca pletimo močne mreže in jih v skupnem boju, na Jezusovo povelje in v zaupni pokorščini vrzimo v razbur- kano in grozeče morje svetá, da bo Bog tako rešil čim več duš – tudi po naši molitvi. Danes so odveč vse bese- de, saj so v svetu zvodenele. A to ne velja za besede, ki smo jih dolžni izgovoriti v blagor naših bratov in sester, v zagovor Kristusa in Njegovega mističnega telesa, prave svete, katoliške in apostolske Cerkve. Pa vendar nam Božja Mati Marija zagotavlja, da dosežemo več z enim dnem goreče molitve kot z leti nenehnih razpravljanj.

Naj nam bo vsem sveta Klara zgled brezpogojne pokor- ščine sveti Božji volji, skritega življenja v pokori in mo- litvi v zadoščenje Jezusovemu in Marijinemu srcu in za rešitev neumrljivih duš: »Oziraj se, predraga, v nebesa, ki nas vabijo; vzemi svoj križ in hodi za Kristusom, ki hodi pred nami. Kajti po mnogih raznovrstnih stiskah bomo po Njem vstopili v Njegovo slavo. Z vsem svojim srcem ljubi Boga in Jezusa, Njegovega Sina, ki je bil križan za nas grešnike. Nikoli naj ne ugasne v tebi spomin nanj. Nenehno premišluj skrivnost križa in bridkosti Matere,

stoječe pod križem. Vedno moli in bodi čuječa. Vztrajno opravljaj delo, ki si ga dobro začela. In izpolni službo, ki si jo sprejela v svetem uboštvu in iskreni ponižnosti. Ne boj se, hči: Bog, ki je zvest v vseh svojih besedah in svet v svojih delih, bo nate in na vse tvoje hčere razlival svoj obilni blagoslov.« (4 Klp 9–15)

Ko utihnejo vse besede – v tem svetu
moramo na žalost reči tudi vsi telefoni, računalniki
in vsa mogoča tehnologija – predvsem pa,
ko utihne hrup našega srca, naših duš, misli in želja,
zmoremo slišati Jezusovo povabilo
»Odrini na globoko«.

Peter mi sprašuje vest, na katerih področjih hočem biti večji profesionallec kot Bog

Pogovarjala se je Neža Tomažič

Fani Pečar je frančiškovim znana predvsem kot predana in skrbna predsednica Narodnega sveta OFS, svoje talente pa razdaja tudi na mnogih drugih področjih, kjer se ukvarja z otroki in mladimi. Strastna nogometna navijačica nikoli ne zamudi pomembnih tekem, človek se ob njej kar naleze pristnega veselja ob zmagah in se nauči priznanja premoči. Sama ob Fani čutim njen odprt, iskren, topel in navihani značaj. To se kaže tudi v tem najinem pogovoru, kjer sva spregovorili o njenem življenju in delu, frančiškovski karizmi ter o tem, kako odrine na globoko.

Fani, od kod prihajaš, kje si ugledala luč sveta in v kakšno družino si bila rojena?

Rodila sem se v najstarejšem slovenskem mestu, na Ptuj, v letu, ko je populacija človeštva dosegla štiri milijarde in ko je bila izumljena Rubikova kocka. Otroštvo sem preživela v Žetalah. V Haložah torej, čeprav nihče od prednikov pravzaprav ni Haložan (babica se je preselila tja po poroki, en dedek je bil Avstrijec). Vendar me to ni nikoli oviralo, da se ne bi štela mednje. Imam še malo mlajšega brata in z okoliškimi otroki nam nikoli ni bilo dolgčas. Kaj vse smo počeli! Od preganjanja kokoši ter drugih domačih in divjih živali do izletov s kolesi,

taborjenja zunaj, branja – veliko možnosti je bilo. In to v kraju, kjer se še danes lahko usedeš ob cesto, pa celo dopoldne ni mimo nobenega avtomobila.

Od kdaj in zakaj si Frančiškova? Je bila to ljubezen na prvi pogled, si se dala »zapeljati« v smislu besed preroka Jeremija: »Zapeljal si me, Gospod, in dal sem se zapeljati« (Jer 20,7)? Ali je šlo morda za razumsko spoznanje, da je to tvoja pot?

Mislím, da sem tip človeka, ki ga Bog najbolj nagovarja po ljudeh, in tudi na frančiškovem področju ni bilo nič drugače. Najprej sem se srečala s Frančiškoviimi brati minoriti pri Sv. Trojici v Haložah, kamor smo se (s. Zdenka Prevolske – sedaj Marijina sestra, moj brat in jaz) ob koncu 5. ali 6. razreda odpravili na duhovne vaje. Bilo nam je vseč, duhovne vaje pri Trojici pa so postale stalnica naših poletij. Potem sem spoznavala brate kapucine na Ptuj preko katehetske pastoralne šole, ki sem jo začela obiskovati v 2. letniku srednje šole. No, frančiškani pa so v zgodbo prišli preko romanja v Assisi, ki so ga tisto leto pripravili vsi trije redovi skupaj.

Če ob toliko bratih ne bi slišala za svetega Frančiška, bi bilo res čudno. In zaradi navdušenja, s katerim so govorili o njem, predvsem pa zaradi zgleda, kako poskušajo slediti njegovemu načinu življenja, je bilo nekako naravno, da tak način ponotranjim in ga vzamem za svojega.

Pred nekaj leti si sprejela službo predsednice Narodnega sveta OFS. Od daleč te opazujem, kako spretno spodbujaš, organiziraš in iščeš

dialog med različnimi generacijami v OFS. Kako pa ti doživljaš vlogo predsednice?

V glavnem kot priložnost, da lahko vsaj malo vrnem to, kar v veliki meri prejemam od sester in bratov. Trdno verjamem, da so male stvari tiste, ki vplivajo na potek življenja okrog nas in nas rešujejo. Hkrati pa vidim, koliko takih malih stvari naredijo sestre in bratje OFS s svojimi molitvami, pozornostmi ...

Seveda ne bom rekla, da je vse samo mleko in med. Ampak glede na ljudi, ki so ob meni v vodstvu, je vse precej lažje. Želela bi, da bi bili s svojim delovanjem čim manj opazni in moteči – tako kot sodniki v nogometu; so sicer super pomembni, ampak če so svoje delo opravili v redu, potem se po tekmi o njih ne govori.

Nekatere moti struktura, ki je del OFS (volitve, poročila, prispevki ...). Tudi sama se spomnim občutka, da so nekatere formalnosti, ki jih mora opravljati oseba v službi odgovornega za življenje bratstva, včasih breme. Pri tebi pa imam občutek, da nekako z lahkoto sprejemaš in izpolniš tudi manj prijetne obveznosti, ki so povezane z delovanjem OFS.

To pa je »tajniška« DNK, ki jo očitno imam 😊 (tisti, ki me poznajo, bodo zraven dodali še teženje glede slovnice, ampak to je že druga tema). Nekako mi je jasno, da določene stvari pridejo skupaj s strukturo in da »tečne, birokratske stvari« izgubijo precej ostrine in teže, če se naredijo takoj in z dobro voljo. Če zraven prepoznaš še njihovo vrednost, pa toliko bolje. Poleg tega pričakujem, da bom kmalu zaradi let postala pozabljiva in potem se spleča, da narediš takoj, da stvari ne pozabiš. 😊

Število bratov in sester v OFS ni ravno veliko. Kako vidiš OFS Slovenije v prihodnosti?

Ovisno je, s čim primerjaš; 500, 600 sester in bratov kljub vsemu ni tako malo. 😊 Ampak tudi če je, imamo tu krasni Jezusovi prispevki o soli in kvasu – ne potrebujemo ju veliko, a jedem prineseta okus. Želim si, da bi bil OFS tudi naprej odprt za iskanje novih načinov

prinašanja Jezusa v svet – z enim očesom na svojih vzornikih, z drugim pa na soljudeh, ki potrebujejo kakršnokoli pomoč.

FRAMA ni podmladek OFS, je pot mladih, ki jih navdušuje sv. Frančišek. Vendar smo mladi upanje tudi za OFS. Če se prav spomnim, si bila prva predsednica FRAME v Sloveniji. Kakšni so tvoji spomini nanjo in kako jo vidiš danes?

Nisem bila prva, pred mano je to štafeto nosila Natalija Podjavoršek. Bila sem zraven, ko se je vse začelo, in glasovala za Natalijo. Sicer pa, ko pomislim na tista leta, se spomnim povezanosti v Narodnem svetu FO in FRAME, »zmešanih« Benjaminovih zapisnikov v primorščini, idej na srečanjih ter romanjih, skupin Frančiškovih otrok in animatorjev, ki so takrat prevladovali. Veliko te energije, ki jo prinaša s seboj mladost, se je ohranilo. Morda so (smo?) samo akterji tistega časa malo izgubili sapo.

Nisi pa dejavna zgolj v OFS. Veliko delaš tudi z otroki in mladimi. Videti je, da ob njih prav igrivo mladostno žariš. Zakaj rada delaš z njimi? Kaj ti je v največji izziv pri delu z mlajšo generacijo?

Pravijo, kdor dela z mladino, ostaja mlad. V otroštvu in mladosti se toliko zgodi – mislim, da nobena druga doba človeškega življenja ne prinese s seboj toliko sprememb. Vse je v gibanju, iskanju, postavljanju na noge, preizkušanju, radovednosti ... In to nekako ustreza tudi mojemu značaju. Veselim se tega, kar so drugi sposobni doseči. Hkrati pa s svojim gibanjem predstavljajo tudi mene, pa naj bodo to otroci pri katehezi ali dijaki z gimnazije ...

Tvojih dejavnosti je res veliko in verjamem, da to zahteva tudi veliko darovanja in odrekanja. Kje v vsakdanu vidiš priložnosti, da odrineš na globoko?

Včasih se ob začetku tedna, ko gledam, kaj vse je na mojem urniku, res zazdi, da se ne bom prebila do naslednje sobote. Ampak potem se spomnim na nogometaša, ki si reče, preden gre streljat enajstmetrovko: »Vdihni in samo brčni!« To tudi naredim; in do sedaj še nisem imela izkušnje, da se ne bi vse kar najbolje izšlo.

Dragoceni so mi trenutki v dnevu, ko zadolžitve niso na prvem mestu. To je molitev, čas na kolesu, tistih nekaj sekund tik pred spanjem. In seveda čas s prijatelji, ko, čeprav ne delamo nič, nikakor nič ne delamo.

Odriniti na globoko je Jezusovo povabilo Petru, ki je vso noč neuspešno lovil ribe. Kljub dvomom vrže mrežo in je seveda presenečen nad ulovom. Kaj te v tem odlomku posebej nagovarja?

Zadnjič sem prebrala vprašanje: Ali kje obstaja šola, kjer bi se lahko »odučil« naučeno? Zanimivo se mi zdi, koliko se lahko sami omejimo s predstavami, ki si jih naredimo. V omenjenem odlomku mi je všeč sposobnost Petra, da čeprav je bil profesionalca na področju ribolova, uspe iti preko naučenega in poskusi drugače, po Jezusovo. Sprašuje mi vest, na katerih področjih hočem biti večji profesionalca kot Bog. 😊

Večkrat rada pokomentiraš športne dogodke, predvsem nogomet. Ne vem, ali lahko zapišem, za kateri klub navijaš. Kaj ti pomeni šport, predvsem nogomet, in zakaj ravno ta klub? Nas boš presenetila še s kako športno »strastjo«? Imas še katero drugo priljubljeno dejavnost, ki je še ne poznamo?

No, če si doma v Mariboru, najbrž ni težko ugotoviti, kateri je pravi klub (blagajnik v Narodnem svetu OFS je v tem primeru izjema). 😊 Navijaš za domače, jasno. Potem za sosede (s sosedi je dobro imeti dobre odnose – h

komu pa greš, če ti zmanjka sladkorja?), potem za tiste, ki igrajo dobro ... Ko se s prijatelji hecamo, zakaj kdo navija za koga, je vedno tisoč razlogov za en ali drugi klub. Ampak v bistvu navijamo za nogomet, za igro ... Za priložnost, da lahko igralci pokažejo, v kaj se razvije določen talent, ki so ga dobili.

To velja tudi za druge športne panoge. Zadnje čase mi je blizu tudi motošport – noro se mi zdi, kako natančno dirkači preučijo stezo in okoliščine, da lahko glede na svoje sposobnosti in moč motorja iz dirke iztisnejo največ.

Pa da ne pozabim, všeč mi je tudi to, da si nasprotniki po tekmah čestitajo. Po koncu igre gredo beli in črni igralci namreč v isto škatlo.

Sicer pa zelo rada berem, gledam filme, se učim ... Za kakšno šivanje gobelinov in risanje pa mi zadnje čase zmanjkuje časa.

Si tudi glavna urednica »konkurenčne« revije Brat Francišek. Kje še vidiš možnosti za razširjanje Francišekove duhovnosti v medijski krajini, razen s pisano besedo, ki morda ni več tako brana kot nekoč?

Pozabila si omeniti Francišekovega prijatelja, da se ne zameriva kapucinom 😊. Revij ne doživljam kot konkurenco in po mojem čas branja tudi še ni izumrl. Ne-katere stvari (npr. abstraktne predstave) lahko dobiš le z njim. Je pa res, da imamo danes več možnosti, kako doseči človeka, in sama bi rekla, da če je stvar dobra in smo jo sposobni uporabiti, jo dajmo. Življenjske poti posameznikov so tako pestre in Bog ima noro domišljijo pri načinih, kako doseči nekoga, da mu z raznovrstnostjo le olajšamo delo.

Bi želela kaj sporočiti bralcem revije Med nami?

Imejte lepe in blagoslovljene počitnice ter mir in vse dobro!

Draga Fani, hvala za tvoje besede! Naj bodo tudi tvoje počitnice polne lepote, blagoslova, miru in dobrega!

Utrinek lepote božjega stvarstva

*Hvaljen, moj Gospod,
v sestri luni in **zvezdab**;
ustvaril si jih na nebu jasne, dragocene in lepe.*

*Hvaljen, moj Gospod, v **naši sestri vodi**;
mnogo koristi ponižna, dobra in čista.*

Sv. Frančišek: Sončna pesem

Peričnik v objemu noči, 23. april 2021
Slikal: Samo Kham

BREZMADEŽNA

Izročitev Brezmadežni

P. Milan Kos je pripravil knjižico IZROČITEV BREZMADEŽNI, ki jo je v letu 2020 izdala Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa.

V njej so zbrana besedila sv. Maksimilijana Kolbeja, ki nas vabijo k češčenju Brezmadežne. Nato sledi obrazec vsakodnevne izročitve Brezmadežni. Knjižica se nadaljuje z besedili sv. Frančiška Asiškega, ki so posvečena Devici Mariji.

V sklepnem delu je kratek pregled zgodovine češčenja Marije med Frančiškoviimi brati minoriti, ki so bili ves čas njeni častilci, saj jo je sv. Frančišek celo izbral za zaščitnico reda manjših bratov in tako je vse do današnjega

časa. Eden od največjih častilcev Brezmadežne je bil gotovo sv. Maksimilijan Kolbe. Preko nje in z njo je hotel ves svet pridobiti za Kristusa in ga posvetiti Njemu. V ta namen je leta 1917 ustanovil Vojsko Brezmadežne, ki še danes živi po vsem svetu. Tudi v Sloveniji obstajajo člani. V potrditev članstva prejmejo blagoslovljeno čudodelno svetinjico Brezmadežne in besedilo vsakodnevne izročitve Brezmadežni. Povezuje jih list Brezmadežne.

Knjižica je na voljo in jo lahko prejmete, če pišete na naslov: milan.kos@rkc.si.

IZROČITEV BREZMADEŽNI

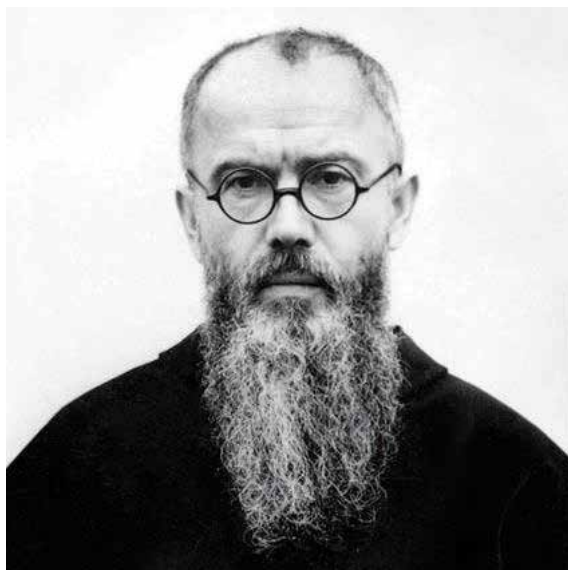

Samo ljubezen ustvarja!

ŽIVLJENJE Z BREZMADEŽNO

O Marija, brez madeža spočeta,
prosi za nas, ki se k tebi zatekamo,
in za vse tiste, ki se k tebi
ne zatekajo, posebno za sovražnike
svete Cerkve in vse tiste,
ki so ti priporočeni.

SV. MAKSIMILIJAN KOLBE MUČENEC USMILJENJA

Svoje življenje je daroval za
družinskega očeta.

* * * * *

**Brezmadežna
je naš vzor!**

Približati se Njej, postati
podoben Njej, dopustiti, da
ona prevzame naše srce, kot
tudi celotno bitje, da Ona živi
in deluje v nas in preko nas,
da Ona sama ljubi Boga z
našim srcem, da ji pripadamo
brez kakršnegakoli zadržka.

Sv. Maksimilijan Kolbe

ČUDODELNA SVETINJICA DAR BREZMADEŽNE

Sprejmi čudodelno svetinjico in moli!

* * *

Kakor je Lurd neizčrpen izvir
milosti, tako je čudodelna
svetinjica sredstvo trajne Marijine
dobrote. Med prikazovanjem sv.

Katarini Labouré je Marija
obljubila: **»Vse osebe, ki jo nosijo,
bodo prejele velike milosti. Milost
bo večja za tiste, ki jo bodo nosile
z večjim zaupanjem«.**

**Svetinjica je vidno znamenje
ljubezni do Brezmadežne in naša
zaščita pred hudim.**

Naj te svetinjica spremlja. Razširjaj
jo povsod. Ponudi jo tem, ki so v
nevarnosti, ki trpijo, bolnikom,
tistim, ki ne verujejo.

Podari jo otrokom in mladim.

Zaupaj v pomoč in varstvo
Brezmadežne Device. Moli z
zaupanjem vsakodnevno molitev
izročitve.

MILITIA IMMACULATAE M.I.

Vojska Brezmadežne

IZROČITEV BREZMADEŽNI

**Brezmadežna Devica,
moja mati Marija.
Tebi se danes in za vedno
izročam, da bi razpolagala
z menoj v dobro človeških duš.
Prosim te, moja Kraljica in Mati
Cerkve, da bi zvesto sodeloval
pri tvojem poslanstvu
za prihod Kristusovega
kraljestva na svet.
Zato ti darujem,
o brezmadežno Marijino Srce,
molitve, dejanja in žrtve
današnjega dne
(lahko dodamo namen).**

**O Marija, brez madeža spočeta,
prosi za nas,
ki se k tebi zatekamo,
in za vse tiste,
ki se k tebi ne zatekajo,
posebno za sovražnike svete
Cerkve in vse tiste,
ki so ti priporočeni.**

SPOZNAJTE

kaj je Vojska Brezmadežne
[http://minoriti.rkc.si/poslanstvo/
vojska-brezmadezne](http://minoriti.rkc.si/poslanstvo/vojska-brezmadezne)

Izdala: Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa,
Minoritski trg 1, 2250 Ptuj

Morska zvezda

Marija, soj večera,
ko tišina se razlega
in se morje razprostira,
iskrena moja je prisega.

Ko valovje pljuska močno,
se viharji razbesnijo
in srce bo spet nemočno,
naj še stražniki zaspijo ...

Najsi strašni bodo bliski,
ko nevihta premetava,
če se znova znajdem v stiski,
čolnič moj naj varno plava.

Tedaj poprimi za krmilo,
da pokažeš pot iz gnezda,
ga neurje je razbilo, –
ti, Marija, morska zvezda.

Tilen Kocjančič

NEKAJ SI

Če nisi jadro kreposti,
si vsaj krpa kesanja.
In če nisi krpa,
si vsaj pajčevina čakanja,
v katero Milost
zaplete svoje stopinje.
Če tudi pajčevina več nisi,
ker te je življenje pretrgalo,
ostaneš nitka,
svetlikajoči se niz
Njegovih poljubov.

Nataša Ahčin

Pripravlja: Doroteja Emeršič

Božji pastir, kot Tvoja ovca
hodim med drobnico Tvoje črede,
menjavam travnike in pašnike
in iščem dobro pašo.

Zvečer se vračam še lačna, še žejna,
zato pred Teboj odpiram svoj hlev,
svoja prazna usta.

Obvaruj me sebičnosti,
če Te prosim za dobre pastirje.
Naj Te prosim s pravo besedo
za prave kreposti.

Ko bodo utrujeni in mlačni,
naveličani in duhovno slabotni,
ko bodo v dvomih o moči Duha
izgubljali svoje ovce, Te prosim:

»Daj jim pravo razsodnost darovanja,
ko posvečujejo Kruh,
kruh, ki v njihovih rokah postaja Božje Jagnje!«

Stanka Mihelič

KELIH ZAHVALE

Zveličavni bom zahvale
kelih dvignil v nebo,
v njem molitve so se zbrale,
ki obdajajo zemljo.

Zveličavni bom življenja
polagal kelih na oltar,
z njim vse stiske in trpljenja
Gospod spremenil bo v dar.

Zveličavni bom spomina
kelih nosil med ljudi
in natočil jim bom vina,
ki srce razveseli.

Zveličavni bom zaveze
nove kelih daroval,
da Gospod nas vse poveže,
ki pri sebi nas je zbral.

Tilen Kocjančič

Kakor tudi vi odpuščajte ...

Po predavanju p. Bernarda Goličnika povzela Doroteja Emeršič

Duhovni kapitelj OFS Slovenije je bil načrtovan za leto 2020, vendar ga je preprečila epidemija koronavirusa. Tudi letos ga nismo mogli izpeljati v živo, zato smo se povezali preko aplikacije Zoom in prisluhnili razmišljanjem o odpuščanju. Osrednja tema kapitlja je bila KAKOR TUDI VI ODPUŠČAJTE. V dveh večernih predavanjih smo 23. in 24. aprila 2021 razmišljali o odpuščanju. Predavanji sta bili v začetku zamišljeni kot osrednji točki duhovnega kapitlja, zato smo ju letos oblikovali v dve večerni srečanja, ki se ju je udeležilo okrog 40 sester in bratov. V tej številki lahko preberete povzetek predavanja p. Bernarda Goličnika, v naslednji pa bomo objavili razmišljanje s. Romane Bider.

Kako nekaj velikega je odpuščanje, nam pove pregovor: Kadar ubijamo, smo kakor živali, ko sodimo, kakor ljudje, ko odpuščamo, skoraj kot Bog. Kar 86 % Američanov prosi, da bi lahko oprostili zlo povzročitelju. Materialno škodo slabega dejanja je mogoče izmeriti, duhovne škode pa ne.

Poglejmo nekatere poglede na odpuščanje: za grške stoike je bilo odpuščanje znamenje popuščanja, za Sörena Kierkegaarda je odpuščanje najvišja oblika svobode, ker tisti, ki odpusti, ni več odvisen od grešnega dejanja, ki mu ga je prizadejal povzročitelj. Tako odpušča samo Bog, ki je ljubezen sama. Čisto odpuščanje je žrtvin čisti, milostni dar storilcu. Levinas zagovarja dejstvo, da odpuščanja ni brez prošnje storilca, vendar odpuščanje ne sme postati potuha.

Sveto pismo za normo odpuščanja postavlja Boga: odpustiti, kar je človeško gledano neodpustljivo, ljubiti sovražnike. Odpuščanje najdemo že na začetku Svetega pisma: oblačenje Adama in Eve je Božje odpuščanje, tudi Kajn je bil deležen odpuščanja ... Čudovit je zgled egiptovskega Jožefa, ki svojim bratom odpusti hudodelstvo ... Prerok Mihej zapiše: »Kdo je Bog kakor ti, ki odjemlješ krivico, ki odpuščaš greh ostanku svoje dediščine ...« Novozavežno odpuščanje doseže vrhunec v spravi na križu. Kristus je

umrl za nas, ko smo bili še grešniki. Prilika o izgubljenem sinu je razodetje odpuščajočega in usmiljenega Boga, ki nas vedno usmiljeno išče. Namesto jeze hoče Bog obnoviti odnos z nami. Ne ukvarja se z grešnim dejanjem, temveč s spokorjenim grešnikom. Odpuščanje je duša evangelijskega sporočila. Je nujna življenjska potreba. Zato Cerkev prišteva odpuščanje med duhovna dela usmiljenja.

Pater Anselm Grün govori o treh vrstah sprave:

1. sprava s samim seboj: sprejeti zgodbo svojega življenja (starše, družino, okolje);
2. sprava s svojim telesom: mnogi trpijo zaradi izgleda; samovšečnost je velika ovira za odpuščanje;
3. sprava z bližnjim: brez sprave z bližnjim ni sprave z Bogom. Za spravo morata biti oba, a če drugi ni za spravo, ne smemo opustiti odnosa. Sprava odstrani razklanost in ozdravi odnos.

Sprava ni v tem, da uskladimo vsa različna mnenja. Sprava pomeni, da sestri/bratu odpustimo dolg. Po spravi različna stališča ostajajo, vendar se ne spopadajo več med seboj. Obstaja most, kjer se lahko obe strani spet približata druga drugi. Jezus je na križu razprl roke in zaprl oči. Tako naj bi ravnali tudi mi drug z drugim. Križana ljubezen nam govori, naj sprejmemo sestro/brata kot človeka, ki ga hoče Jezus objeti in ljubiti po nas.

Papež Frančišek nas spodbuja, naj se oklenemo usmiljenja, s katerim nas Bog odrešuje, vzgaja in bogati. Izkazalo se je, da so številna gesla zadnjih stoletij, kot so enakost, bratstvo, svoboda, deklaracija o človekovih pravicah ... neučinkovita, če niso utemeljena na presežnih vrednotah. To je Bog, ki je neskončna ljubezen, pot, resnica in življenje.

Danes je pot do sprave otežena, ker živimo v prevzetni dobi. Če so se prejšnji rodovi motili v obupu, se sedanji motijo v prevzetnosti. Mnogi danes ne pogrešajo zakramenta sprave, ker je naš rod prevzetni rod. Nenehno se vrtimo v krogu, usmerjeni nase in ne vase. Od brezupnega prepričanja, da gre večina ljudi v pekel, smo se premaknili k enako brezupnemu prepričanju, da vsi zaslužimo zveličanje. Gre za predrzno zaupanje v Božje usmiljenje. Prilika o svatu, ki se mu sploh ni zdelo pomembno obleči ponujenega svatovskega oblačila, nam nastavi ogledalo greha prevzetnosti. Sprava zahteva priznanje lastne grešnosti.

Duhovnik s poljubom oltarja začne bogoslužje. V tem dejanju Bogu daruje svojo nevrednost. Oltarja ne poljubi samo zato, da ga počasti, ampak s tem dejanjem Bogu preda svojo lomljivost ter nevrednost in se preda Božjemu usmiljenju.

Svoje grešnosti ne spoznamo, dokler je ne priznamo. Paradoks prevzetnosti je v tem, da prevzetnež nikoli ne ve, kako zelo je prevzet. Ko se spoznavamo za grešnike, nas to spodbudi, da začnemo odpuščati drugim. To je vseživljenjski proces. Ko Peter vpraša Jezusa, kolikokrat naj odpusti, dobi odgovor: 70 x 7!

Noben krščanski zakon, nobena družina, bratstvo, župnija ali škofija ne more obstati brez odpuščanja oziroma sprave. Sprava omogoča sobivanje, spoznanje grešnosti, kristjane odvrča od ošabne drže.

Da bi zmogli odpustiti, moramo ustrezno razkriti nemovalna dejanja, vendar moramo to storiti odkrito in ponižno. O krivicah ne smemo molčati. Toda ko so razkritja končana, ko je odgovornost priznana in je pravici zadoščeno, moramo odpustiti. Vprašanje odpuščanja je najprej vprašanje, kako premagati krivico (Erzar), in šele nato vprašanje, kako spet sprejeti povzročitelja v svoj svet in se z njim iskreno pogovoriti. Premagati krivico pomeni, da jo sprejmemo, kar je podobno kakor priznati, da te je strah in da si bil ponižan. Kako to doseči? Opustiti moramo misel o hitrem in površinskem odpuščanju. Priznati si moramo, da smo ponižani, ranjeni, razvrednoteni. Bolečini in krivici moramo pustiti, da se nas dotakneta v najgloblji notranjosti. Počakamo, da se bolečina poleže sama od sebe, ne da bi se ji izogibali. Ko sprejmemo bolečino in krivico, ji odvzamemo nedopovedljivo in trdovratno lastnost, zaradi katere je krivico tako težko odpustiti.

Pri odpuščanju gre za dajanje in prejemanje. Le ljudje, ki so sprejeli odpuščanje, lahko najdejo trajno svobodo, da ga podarijo. Odpuščanje je tako težko sprejeti, ker to

ne terja le priznanja, da smo nekoga prizadeli, ampak tudi ponižnost, da priznamo svojo odvisnost od drugih. Samo tedaj, ko zmoremo sprejeti odpuščanje, ga lahko tudi dajemo.

Sveti Frančišek je to vedel instinktivno, ko je pomiril župana in škofa. Oba sta odpustila in sprejela odpuščanje. V srcu celo najbolj zakrknjenega grešnika se skriva zaloga dobrote. To dobro je treba najprej videti, poimenovati. Frančiškova poteza ju je osvobodila, da sta videla dobroto drug drugega. Ko odpustimo, stopimo v proces zdravljenja. Bog pogosto spreminja kamnito srce v meseno srce prek bolečine, ran in trpljenja.

To je imel v mislih asiški Ubožec, ko je pisal pismo soprobratu, ki je hotel biti razrešen svoje službe, ker so bratje grdo ravnali z njim. Frančišek ga je spodbudil, naj ljubi tiste, ki to počnejo, in naj niti ne želi, da bi bili boljši kristjani. Težave, ki sta jih nedvomno povzročila povprečnost in nasprotovanje bratov, so ga pognale v beg. Umakniti se je hotel v samotišče, da bi tam našel mir in se ukvarjal s svojo dušo. Preizkušnje in težave, na katere naletimo na poti, so milost. Ta pot je steza evangelija, na kateri ljubimo Gospoda Boga. V poletu k Njemu je prišlo do ovire, nekaj je prišlo vmes in nas hoče ločiti od Boga. Kako naj obvladamo to oviro? Se je znebimo z begom? Tako je storil sobrat in je to tudi izpeljal, prepričan, da ovire prihajajo od zunaj. Frančišek mu je odprl oči. Sovražnik je seveda zunanji in je točno določen – to so bratje. Pričakovali bi, da bo Frančišek domoloval samotarja in razkril zlobnost sobratov, ki so ga pognali v beg. Toda ne. »Vse to moraš imeti za milost,« mu je dejal. Te razmere prihajajo od Boga. Nič ne pomaga sanjati o nekem idealnem svetu, treba je sprejeti neizogibno resničnost. Frančiškov poziv je: »Ljubi tiste, ki grdo ravnajo s teboj. Ne sili jih, naj bodo boljši kristjani.« To je za naša ušesa skoraj nespodobno. Ljubiti in potrpežljivo prenašati tiste, ki nam povzročajo težave. Frančišek gre še dalje: sobrata je zaradi pobega oštel, ker se je hotel izogniti soočenju s težavami bratskega življenja. Iskanje nekega kraja, kjer obstajajo ljudje brez napak, ima za varljivo. Več kot samotišče veljata ponižno sprejemanje vsakdanje resničnosti in ljubezen, ki odpušča. Frančišek udarja po sobratovem srcu, da bi iz njega izzval veletok usmiljenja. Poziva ga, naj pokaže ljubezen, tako da na široko odpre svoje srce za sprejem grešnega brata.

Kaj če grešnik ne išče usmiljenja? Ljubiti ga je treba še naprej. Vztrajati v ljubezni in posnemati Boga, čigar dobrot se ne izčrpa. Usmiljenje je brezpogojna ljubezen. Storilec ostaja v duhovnem smislu vedno naš brat/sestra, ne glede na to, kaj je storil.

Lep zgled medsebojnega odnosa je srečanje med F. S. Finžgarjem in Jožefom Plečnikom. Srečala sta se, ko je Finžgar želel podreti trhljo ograjo in postaviti novo med Plečnikovim in župnijskim vrtom. Plečnik je predlagal: »... moj načrt je nič. Bodimo ljudje in se sosedje radi imejmo. To je najlepša ograja.« Spodbuda za nas: odstranimo trhle ograje zamere, jeze, prepira in gradimo to najlepšo ograjo.

Zlatomašnik pater Benjamin Mlakar

Po pripovedovanju p. Benjamina zapisala Zdenka Golub

Vsaka maša je zlata, ni pa vsak duhovnik zlatomašnik. Slavje zlate maše je zato v resnici razlog za zahvaljevanje, za zvestobo in za vse tiste darove, ki jih Gospod daje duhovniku in po njem Božjemu ljudstvu v vseh letih njegovega služenja. Dan zlate maše je dan, poln nebeškega blagoslova in iskrenega veselja. Zlato mašo si je želel obhajati na binkošti, ker je bil takrat rojen in ker je bil na dan pred binkoštni tudi posvečen v duhovnika. V svoji skromnosti ni želel »velikega intervjuja«, raje je pripovedoval o svojem življenju.

P. Benjamin je odraščal v številni kmečki in verni družini na manjši haloški kmetiji, ki je zahtevala pridne in delavne roke očeta Janeza in

mame Nežke. Rojen je bil kot zadnji otrok. Starejša brata Ivan in Franc ter sestre Marija in Anica so žal že vsi pokojni.

Na kmetiji so pomagali prav vsi otroci. Sestre so pomagale mami in hodile tudi na dnino, on pa je bil kot najmlajši zadolžen za pašo. S sosedomi otroki so ušpičili marsikatero vragolijo. Pekli so koruzo, krompir, jedli repo in jahali ovne. Pasli so ovce, koze, krave in vole. Spominja se tudi, kako je hodil z brento (*puto*) po vodo. Če mu je spodrsnilo, je vse polil in zopet je moral nazaj v dolino (*grabo*) po vodo. Živino so napajali v mlaki, ki je v poletnih mesecih velikokrat presahnila, zato so morali nositi vodo tudi za živino.

Dobro se spominja, da ko je v soboto ob 16. uri v zvniku zazvonilo delopust, so prenehali s težkimi deli. Možje so v roke vzeli šibnate metle ter počistili hlev in dvorišče. Ženske so očistile hišo, poribale leseni pod, pripravile leseno kad z vodo, da so se umili, in dale namakat perilo, da so ga lažje oprale. Drugi dan, v nedeljo, so odšli peš k maši v sedem kilometrov oddaljeno župnijsko cerkev Sv. Trojice.

Vsak večer so molili rožni venec. Njegovo vero je zagotovo okrepila domača pobožnost. Oče je zjutraj opravil živino, se umil in preoblekel. Stopil je do bogovega kota in nekaj polglasno mrmral. Sam ga je z zavzetostjo in radovednostjo opazoval in poslušal. V spominu so mu ostale njegove besede: »Na čast in trošter Sv. Duhu za našo družino.«

Ker je bil majhen in droben, ga je mama vpisala v prvi razred z devetimi leti, saj ga prej niso sprejeli v šolo.

Učitelji so ga napotili v nižjo gimnazijo na Ptuj, ker je bil odličen učenec.

Za duhovniški poklic se je navdušil ob novi maši minorita p. Frančiška Žurmana, ki je bil na smrt bolan in so mu prisodili le še kratek čas življenja, zato so ga posvetili v duhovnika dve leti pred koncem rednega teološkega študija, da bi umrl kot duhovnik.

Patra Benamina je pretresel pogled na živ skelet p. Frančiška pred oltarjem, ki je novo mašo kar korajžno odpel 30. 10. 1954. Eden od sobratov mu je ob koncu maše dejal: »Sedaj si tukaj odpel Slava Bogu na višavah, čez nekaj časa pa boš pel večno glorio pri Bogu.« Ne moremo si zamisliti, kako lahko Bog spremeni človeško mišljenje. P. Frančišek je ozdravel in 41 let zelo zavzeto opravljal svoje duhovniško poslanstvo. S svojo zagnanostjo je naredil veliko dobrega pri bolnikih in otrocih.

P. Benjamin se spominja, da veliko noči ni mogel prespati in je jokalo ob misli, ko je premišljeval o novomašniku. Pomislil je, da bi tudi sam lahko postal duhovnik. Leta so minevala, počasi je v njem vse zamiralo.

Kaj se vam je ob romanju v Assisi najbolj vtisnilo v spomin?

V Assisiju nisem bil velikokrat in ravno zaradi tega se mi je romanje v sveti kraj močnejše vtisnilo v spomin. Vsak vernik bi moral obiskati Assisi vsaj enkrat v življenju, da bi začutil globoko duhovnost in poglobljeno vero. Sv. Frančišek je simbol miru, sprave in bratstva. Predana molitev je tam še bolj poglobljena. To je velik dar za celotno Cerkev.

Vesel je, da je po končani ptujski nižji gimnaziji zopet privrela želja, da sledi klicu Gospoda, čeprav odločitev za duhovniški poklic, ki je bil takrat velikokrat kamen spotike, ni bila lahka. Odločil se je za semenišče pri Frančiškovih bratih minoritih, ki jih je najbolje poznal.

V semenišču v Zagrebu je naredil klasično gimnazijo. Po gimnaziji so dijaki odšli na Cres, kjer so bivali eno leto in opravili noviciat – preizkušnjo. Nato je moral odslužiti vojaščino, ki je trajala štiri leta. Veliko preizkušenj je doživel v Valjevu – Subotici ob madžarski meji.

Od leta 1965 do 1967 je študiral v Ljubljani in bival v Sostrem. V tem času so v Ameriki ustanavljali kolegij in so iskali štiri študente: dva Hrvata in dva Slovenca. Pogoji za to sta bila dva: študij filozofije in opravljena vojaščina. V Ameriko sta odšla dva kandidata: en Hrvat in Slovenec Benjamin. Žal jih več niso našli. Po eni strani ga je v tujino vlekla radovednost, po drugi strani pa je imel hudo domotožje in težko se je učil jezika. Prvo leto študija je med počitnicami cele dneve posvetil učenju jezika. Po tretjem letniku je postal diakon. Takrat je pričel svoje poslanstvo z obiski bolnikov, ki ga opravlja še danes. Vsak torek je odšel v bolnišnico obiskat bolnike, v soboto pa je tistim, ki so želeli, nesel obhajilo.

Kako živeti Frančiškovo duhovnost danes, da bi nagovorila mlade?

V modernem času potrošništva, individualizma in množičnem navalu socialnih omrežij ter spletnih medijev je mladim zagotovo težko približati Frančiškovo duhovnost. Povabiti jih je treba na romanje v Assisi, ker bodo le tam začutili klic duhovnosti, miru, notranje poglobitve, sprave in povezanosti z drugimi mladimi. Tudi globoko pričevanje duhovnika je lahko klic mladim.

Napisal je diplomsko delo z naslovom Krščanski pogled na trpljenje. 22. maja 1971 je bil posvečen v cerkvi svetega Patrika v glavnem mestu Albany v državi New York. Tisti dan je bilo posvečenih 25 duhovnikov minoritov, ki so se razkropili po celem svetu. Potem je lahko hodil maševat po različnih cerkvah in pridigal v angleškem

Še vedno zelo rad obiskuje bolnike v bolnišnici in starostnike v domu upokoјencev. Źal sedaj Źe nekaj mesecev ne more na obiske zaradi svetovne epidemije koronavirusa, ko se je ves svet ustavil in so se ustanove zaprle.

V teh 50 letih je delil obilje milosti in blagoslova. Njegovo poslanstvo – biti dober dušni pastir – je v celoti izpolnjeno. Skrbi za točno opravljanje sv. maš, označja evangelij, opravlja pogrebe, poroke, uči verouk. Kljub temu da bi lahko počival, je prvi, ki odklepa cerkev, postori nujno in prične z molitvijo. Njegov humor premaga marsikatero težavo ter

jeziku. Po naključju je prišel v stik s prekmurskimi Slovenci v Montrealu. Organizirali so mu novomašno slavlje. Takrat je imel svojo prvo mašo v slovenskem jeziku. Ko se je vrnil, je živel na Ptuj v kloštru, duhovniško službo pa je opravljal v prošnji. Bili so ga zelo veseli, ker je prinesel nekaj finančnih sredstev, da so lahko plačali mladim duhovnikom pot na Cres, saj je takrat vladalo strašno pomanjkanje.

Novo mašo v svoji rojstni župniji pri Sv. Trojici v Halozah je obhajal 3. nedeljo v mesecu juniju leta 1971. Na *primiciji* se je zbralo 150 župljanov in sorodnikov. Imeli so jo doma v škednju. Spominja se, da je bilo zelo lepo in domače.

V prošnji je bil eno leto, nato je bil premeščen na Videm za kaplana in nato za župnika. Po nekaj letih je bil poslan v Piran in kasneje ga je pot vodila po celi Sloveniji. Sedaj je že deset let v rodni župniji v samostanski skupnosti bratov minoritov pri Sv. Trojici v Halozah kot duhovnik pomočnik in uživa v pokoju.

Zakaj si je papež Bergolio v tem našem modernem času nadel ime papež Frančišek?

Sam sem skromen in predan molitvi, 50 let sem prinašal Jezusovo odrešenje, delil Božje usmiljenje, reševal stiske in poglobljajl vero, nevernim pa dajal upanje. Zagotovo si je v svoji skromnosti papež nadel ime Frančišek, da bi nagovoril vesoljno ljudstvo k miru, spravi, dobroti in predani molitvi. Mir je sad molitve in vere, zato rej vzemimo rožni venec v roke.

ustvari prijeten, pristnejši stik med duhovnikom in župljanom.

Povedal je, kako potrebno bi bilo v Gospodov vinograd dobiti nove delavce, saj je odločitev za duhovniški poklic vse manj. Še več bi morali moliti za to. Zlata maša je zahvala Bogu za prehojeno pot.

Zlatomašnik, bod' pozdravljen ... Źelimo, da bi mu ljubi Bog podaril obilo zdravja, moči in vztrajnosti za delo, da bo lahko svoj poklic še naprej opravljal tako uspešno kot doslej.

**Moj Bog,
brez tebe sem nič,
s Teboj pa sem plamen,
ogenj in klic,
ki more ogreti Cerkev in svet!**

Slavimo življenje, ki je bilo preživeto v polnosti

p. Janez Šamperl

se ne bi izgubila »očev naših imenitna dela«. Predvsem mlajšim bralcem, ki misijonarja p. Miha Drevenška niste poznali, pa želi knjižica predstaviti nekaj biserov iz bogatega mozaika misijonarjevega življenja, mozaika, ki kot velika neprecenljiva umetnina nikoli ne zastara – vedno je sporočilna, moderna, navdušuje in ima kaj povedati ... Ni zelo težko (je pa zelo odgovorno) pisati knjige o p. Mihui, saj je »materiala« vedno več, ne vedno manj; predhodno poglavje že odpira vrata naslednjemu ...

V Frančiškovem mesecu oktobru bomo obhajali 10-letnico smrti našega + misijonarja p. Miha Drevenška.

»Mihov angel« mi tudi takrat, ko sem bil še v Assisiju, ni dal miru, zato sem pridno zbiral karkoli o njem, predvsem pa sem se vsak dan srečeval in pogovarjal z brati iz Zambije in Kenije, ki so ga dobro poznali oziroma živeli z njim. Zanje je bil p. Miha idol. Seveda je vsak dan beseda tekla o Mihui, o katerem njegov angel pravi: »Daleč pred drugimi je tekel ...« Bolj ko se poglobljam v spise, v njegove pridige, v njegovo karizmo, bolj vidim, da je imel angel prav. Zato sem se – z dovoljenjem provincialnega ministra – lotil pisanja še ene drobne knjižice, ki želi vsem vam, ki ste p. Miha poznali, ga spremljali, z njim morda celo sodelovali, poslušali njegovo petje še iz časa Minoresov, vzdriniti, požlahtniti spomin, da

Knjigo bo izdalo Misijonsko središče Slovenije, ki pripravlja o našem misijonarju p. Mihui še druge spremljajoče dogodke, vključno s praznovanjem misijonske nedelje, ki bo v Mihovi rojstni župniji na Vidmu pri Ptujju. Da

boste lažje čakali na knjigo, ki izide jeseni, bi rad z vami podelil nekaj zapisov in pričevanj.

NI ŠTEL SVOJIH LET – NJEGOVA LETA SO ŠTELA

P. Miha ni spadal v skupino cerkvenih voditeljev, ki so tu samo za okras veri. Ni spadal v skupino cerkvenih voditeljev, ki pojejo hvalo obstoječi politični moči. Ni spadal v skupino cerkvenih voditeljev, ki bežijo od realnosti in se zatekajo v zakristijo k molitvi, ljudem pa zagotavljajo, da bodo dobili nagrado po smrti. Ne. Spadal je med resnične, ne lažne preroke; tiste resnične preroke, ki govorijo resnico, samo resnico in nič drugega kot resnico, pa naj pride, kar hoče. Ta človek je bil pogumen, zelo pogumen ... *Žalujemo za njim, vendar se radujemo, kajti slavimo življenje, ki je bilo preživeto v polnosti.*

P. Miha je ostal mlad, ker ni štel let. Njegova leta so štele. Zato smo v takem številu tukaj – ker žalujemo za njim. Človeštvo je naredil ponosno. Cerkev je naredil ponosno. Duhovščino je naredil ponosno. Gospod nam je dal, Gospod je vzel ... naj bo hvaljeno Njegovo ime.

*Njegova milost **Telephore Mpundu, nadškof,**
nadškofija Lusaka*

BIL JE SIJAJEN MINISTER ZA UBOGE IN RANLJIVE

P. Miha je bil pogumen in predan duhovnik, ki se je vedno postavil na stran ubogih in nemočnih v družbi ... Bil je sijajen minister za uboge in ranljive v naši družbi. P. Miha je bil zgled ponižnosti, ko se je zavzemal za napredne ideje ... Spominjali se ga bomo po njegovem prispevku k

odkrivanju talentov med mladimi in spodbujanju umetnosti v državi.

*Njegova ekselenca **Michael Chilufya Sata, predsednik**
Republike Zambije*

POLN SVETLOBE IN VESELJA

P. Miha je bil poln svetlobe, veselja in ljubezni. Vsakokrat, ko sem ga videl, se mi je ves obraz razsvetlil z nasmehom. Mislim, da je prav zares poosebljal tisto, kar bi mi vsi morali delati – ljubiti drug drugega. Vedno se ga bomo spominjali z ljubeznijo, smehom in veselega duha.

Ilange Kalala Mpanga

DAR UBOGE VDOVE

Potrudila sem se, da sem izčrpala vse možnosti, da bi zbrala denar, da sem se lahko udeležila vsaj njegovega pogreba na misijonu v Ibengi in mu izkazala še zadnje spoštovanje.

***Helena Malama, župljanka iz vasi Safeli pri misijonu**
sv. Jožefa v Kalumbwi*

VELIKO VPRAŠANJE

Mihov grob v Ibengi obiskujem parkrat na leto. Vsakič ko molim na pokopališču, čutim, kako me napolnjuje Božja milost, Njegova luč in navdušenje. Ob tem se sprašujem, zakaj Miha še vedno tako čudovito učinkuje name, kardakoli se obrnem nanj. Ali je vzrok v tem, da je v nebesih tako popularen, kot je bil v Zambiji?

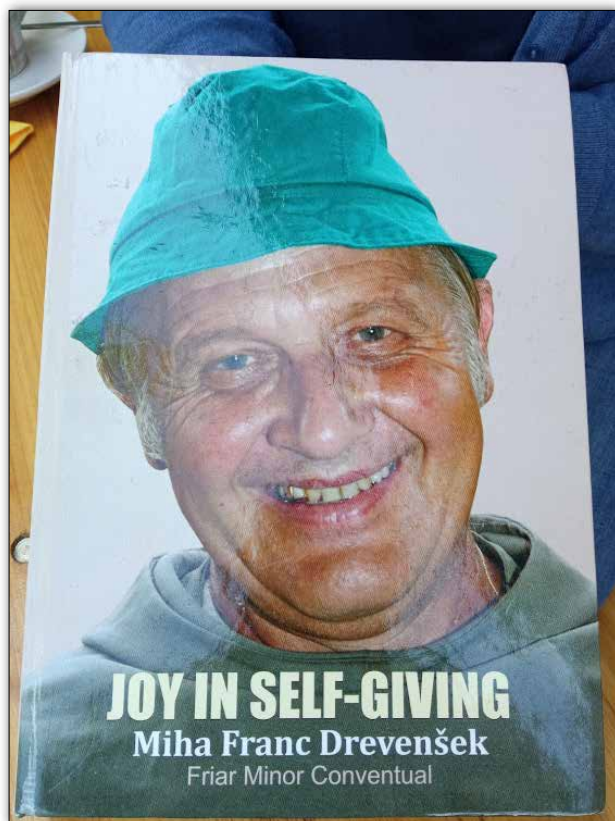
p. Janez Mujdrica, D. J., Kalulushi, Zambija

Mir in dobro vsem!

Radost samorazdajanja

Cvetka Kham

Leta 2014, dve leti zatem, ko smo pri nas dobili knjigo *Črnc v beli koži*, je v Zambiji izšla knjiga z naslovom *Radost samorazdajanja*. Knjiga o slovenskem misijonarju minoritu patru Mihovu Drevenšku je nastala pri Mission Press, založbi in tiskarni, ki jo je na noge postavil prav p. Miha. V posvetilu so zapisane nagovarjajoče besede: »To knjigo posvečamo Zambijcem za vsa veselja in žalosti, ki so jih doživljali s p. Mihom; Ani, Mihovi sestri; Mihovim staršem in Slovencem za dar p. Miha; mladim v Zambiji, ki jim je Miha posvetil veliko časa, ko je iskal sredstva za njihovo izobrazbo in jih tako usposobil za življenje; sirotam in ranljivim osebam, ki jih je prisrčno ljubil in za katere je želel, da imajo kruh kot vsi ostali; umetnikom in glasbenikom, ki jih je zavihtel na narodni oder; bratom minoritom, ki nesebično opravljajo misijonarsko delo na vseh štirih koncih sveta; zambijskim

minoritom, ki so sprejeli Miha kot enega svojih; mladim patrom in duhovnikom, izmed katerih bo izšla naslednja generacija misijonarjev, ki bo nadaljevala delo na področju evangelizacije.«

Ob prelistavanju knjige se nam v sliki in besedi izrisuje lik nekoga, ki je bil, kot beremo, obdarjen z mnogimi talenti in jih je vse do skrajnosti izkoristil in uresničil; ki je ljudi učil, da ljubezen ni ljubezen, dokler je ne podariš. Beremo, da je strašno rad v svoje pridige, pa tudi v vsakdanji govor, vpletal pregovore in rekla ljudstva Bemba, s čimer se je ljudem priljubil in jih učil. Po drugi strani pa prav ti pregovori veliko povedo tudi o njem samem. Nekaj jih najdemo v spodnjih vrsticah.

»Človeku, ki pozdravlja svoje sosede, je uspelo zgraditi vas okoli sebe.« P. Miha je ljudi učil, naj bodo prijatelji med seboj, tudi tako, da se je prijateljsko zbližal s prav vsakim človekom.

»Z enim prstom ne moreš pobirati uši.« Tako je ljudi spodbujal k medsebojnemu sodelovanju in solidarnosti ter tudi sam dal zgled, ko jih je povabil med svoje sodelavce.

»Grm danes bo drevo jutri.« P. Miha je okrog sebe zbiral mlade, jih spodbujal, skrbel za njihovo šolanje in odkrival njihove talente. S tem je tudi odraslim govoril, da je treba skrbeti za mlade.

»Modrost ali znanje tečeta od mravljišča v goro.« To pomeni, da se lahko tudi odrasli učimo od mladih. Natančno to je tudi počel, saj je med drugim mlade prosil, da so mu pomagali pri učenju domačega jezika.

»Celo tisti, ki pripravlja prah* za poglavarja, si vzame čas za počitek od svojega težkega dela.« Tu pa je p. Miha zatajil. Druge je učil, da človek po težkem delu potrebuje počitek, sam pa se je izgaral do smrti.

Knjiga pričuje o tem, kako živ ostaja p. Miha v srcih in mislih ljudi, ki jim je kazal pot resnice v Življenje. Dr. Alick Banda, škof v Ndoli, je zapisal: »Upam in molim, da nam Bog ob svojem času pošlje drugega Miha, ki bo nadaljeval njegovo delo ...«

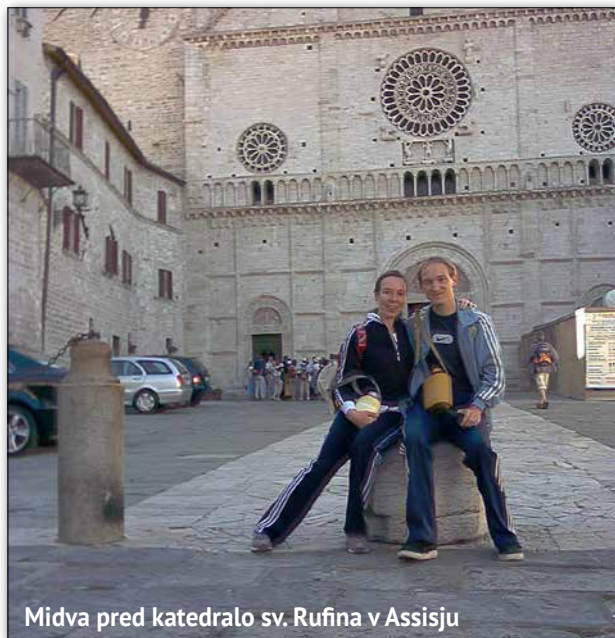
*Gre za poseben prah, ki ga ob izjemnih priložnostih posujejo na glavo poglavarjem in pomembnim osebam (op. avtorice zapisa).

Boga ne bova uspela slišati, če bo v najinem življenju preveč vsakdanjega hrupa

Aleš in Ambra Vodopivec

Midva pred katedralo sv. Rufina v Assisju

Svoje prve poletne počitnice po poroki sva preživela na romanju v Assisi z brati minoriti. To je bilo leta 2005. Glede na to, da otrok takrat še nisva imela, sva bila v dvomih, ali bi se pridružila romanju v družinski skupini ali v skupini mladih. Že pred romanjem sva si torej postavila zanimivo vprašanje, ki si ga sicer verjetno nikoli ne bi: Je cerkveno poročen par brez otrok družina ali ne? Odgovorila si nisva z razumom, ampak s srcem. Skušala sva razumeti, v kateri skupini bi se počutila bolj "doma". Glede na to, da se je najino skupno življenje pričelo s poroko, sva se

že počutila kot dvočlanska družina. Pridružila sva se torej ostalim pod vodstvom patra Janeza. Obiskali smo kraje, kjer se je Francišek rodil, živel, deloval in molil. Najbolj sta nama ostali v spominu gori Subasio in La Verna, kjer so se sv. Francišek in njegovi bratje posvetili molitvi v naravi, samoti, tišini in skrajni preprostosti. Poleg tega se spominjam tudi pripovedi o tem, kako je sam Francišek pravil, da mu plezanje in skakanje s skale na skalo ter iskanje ravnotežja na poti do njegovega kraja molitve na La Verni bistrila um in srce. Sled te Franciškove preprostosti smo na romanju doživeli tudi med bivanjem v šotorih, delitvijo vsakdanjih opravil in skupno večerno molitvijo na odprtem ter prepevanjem verskih pesmi ob zvoku kitare. Prav ti občutki so oblikovali in potrdili smer, v katero sva si zaželela usmeriti najino družino. Razumela sva, da Boga ne bova uspela slišati, če bo v najinem življenju preveč vsakdanjega hrupa, in da bova uspela gojiti ljubezen do Boga in bližnjega, le če se bova temu posvetila v tišini in preprostosti. Bog naju je nedolgo po romanju blagoslovil s prvim otrokom, nekaj časa zatem še z drugim. Tako kot je Francišek rad zahajal v naravo, smo po njegovem zgledu konce tedna večinoma izkoristili za izlete in sprehode v naravi, kjer nas je božje stvarstvo vedno znova utrjevalo v potrpežljivosti ter nam vlivalo moči, poguma in miru za vsakdanje življenje. Vedno smo skušali poskrbeti, pa čeprav časa ni nikoli dovolj, da bi vsak dan našli čas za krajšo skupno molitev in pogovor. Romanje v Assisi naju je tako duhovno obogatilo in usmerilo, da bi ga rada delila tudi z najinima otrokoma. Zato bi rada, ko bo mogoče in če nam bo Bog namenil, vsaj še enkrat poromala v Assisi – tokrat brez dvoma kot štiričlanska družina – in z njima neposredno delila doživetje asiškega romanja in Franciškove duhovne dediščine v upanju, da bi tudi njiju spremljala na življenjski poti.

»Oltar« na sredini kroga udeležencev med skupno molitvijo v kampu

Franciškova votlina na La Verni

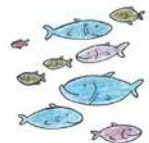
Odrini na globoko

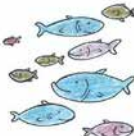
Po Lk 5,1–11, priredila Neža Tomažič, ilustracije Ivana Žigon

NEKOČ SE JE PRIDRUŽIL V NA JEZERU.

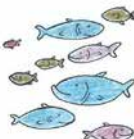
JEZUS
SIMON

JEZUS JE REKEL: »ODRINIMO NA GLOBOKO IN VRZITE , ULOVILI BOSTE

VELIKO !« PA MU JE REKEL: » , ŽE VSO NOČ SMO LOVILI

, PA NISMO NIČ UJELI. AMPAK VERJAMEM TVOJIM BESEDAM, ZATO

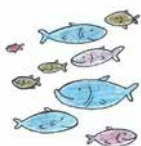
BOM VRGEL .« KO JE VRGEL , SE JE UJELO ZELO VELIKO

 . POKLICAL JE V DRUGEM ČOLNU. PRIŠLI SO JIM

PRIJATELJI

POMAGAT.

JE BILO TOLIKO, DA SO NAPOLNILI OBA

!

IN

SO BILI PRESENEČENI.

JE REKEL

:

»NOVO NALOGO IMAM ZATE: ODSLEJ BOŠ LOVIL

.«

LJUDJE

OD TISTEGA DNE NAPREJ JE

HODIL SKUPAJ Z

IN LJUDEM

OZNANJAL BOŽJO LJUBEZEN.

Rešitev osmerosmerke v prejšnji številki revije Med nami: VSTAJENJE

Nagrajenci, ki so jo pravilno rešili:

1. Terezija Živko, Cerkljenjak
2. Zinka Pauli, Trbovlje
3. Neža Plestenjak, Ljubljana

V tej številki ni nagradnega vprašanja, tokrat se boste zabavali s prebiranjem slikopisa na temo te številke: Odrini na globoko!

Dragi otroci, želimo vam lepe, zanimive počitnice, polne veselja in druženja z Jezusom in dobrimi ljudmi!

Uredništvo

Najino »starševanje«

Janez in Veronika Plestenjak

V letih zakona in »starševanja« sva se naučila, da biti starš ne pomeni le 'imeti otroke', torej jih spočeti, donositi in roditi, ampak se vse skupaj takrat šele dobro začne; da je starševstvo najprej vzgoja naju kot očeta in mame ter kot moža in žene v boljša človeka. Z vsako od najinih petih deklet se uči, rasteva in vzgajava predvsem midva.

Starševstvo je, če je le možno, »igra za dva«. Ta par, ki ga sestavljata mama in oče, naj bi bil čim bolj uigran, enoten, vsaj pred otroki ... Istočasno pa sta možka in ženska narava oziroma način in doživljanje sveta diametralno nasprotna, zato bova o najini izkušnji starševstva pisala vsak posebej. V tem sva si enotna ☺.

Janez: Dar starševstva ... Dar? Ja, dar! Zanositi in imeti otroke ni nekaj samoumevnega. Najprej nisva mogla zanositi. Meni to ni prišlo kaj prida do živega. Bo že, sem rekel. Bova pa brez otrok, bova pa svoje poslanstvo našla nekje drugje. Ženin tok misli ni bil ravno tako enostaven, nemalokrat sva se fino skregala. Potem sva prvič zanosila ... Samo en mesec je trajalo veselje. Bila sva zelo potrta, Veronika je dolgo žalovala. A vendar, lahko smo noseči. Po manjšem posegu in nekaj časa je bila Veronika ponovno noseča in rodila se nama je Neža. In potem še Marta, Ana, Mojca in Tinka. Približno na dve leti so se rojevale punce, še ena nosečnost, med Ano in Mojco, pa se ni izšla. Kot oče sem svojo vlogo na začetku doživljal zelo tehnično: previjanje, nošenje ter skrb za gospodinjstvo in dom. Veroniki sem zavidal zaljubljene poglede dojenčic, kadar jih je dojila, in vse nasmeha, ki jih je dobila, ko jih je pestovala (kar je seveda normalno, saj so preživele večino časa skupaj). Šele po prvem letu so se punce začele odzivati tudi name. To je naredilo moje starševstvo veliko bolj zanimivo, polno. Ko sem prvič slišal ata, ata, mi je šlo na jok. Zanimivo je, da mi je šlo na jok pri vsaki puncici znova. Odkar sva starša, se je spremenil tudi najin odnos. Postal je boljši, še bolj iskren. Ob previjanju, kričanju, razmetavanju hrane po mizi, nagajanju, jezikanju, vrtenju oči, trmi, jokanju, tožarjenju, nočnem zbujanju, čiščenju zamašenih nosov, iskanju hlač brez luknje na

kolenih ipd. rastem v potrpežljivosti, pozornosti, ponižnosti, čistosti. Kot oče in kot mož. Uživam v vlogi očeta, čeprav moram redno izstopati iz »cone udobja«, na koncu pa taki dogodki to »cono udobja« samo še povečajo. Za primer bom navedel zadnjo nosečnost. Ta je bila veliko presenečenje, šok, nobeden od naju se je ni pretirano veselil ... Ko to piševa, je Tinka stara dva meseca in se je začela smejeti, če jo ogovoriš. Nobeden od naju si niti noče niti ne more predstavljati, da Tinke ne bi bilo. Lepo je biti oče, izpolnjuje me. Trudim se in prosim Boga, da bi tako tudi ostalo.

Veronika: Že od nekdanj sem sanjala o tem, da bom imela vsaj deset otrok. Ko me je pot peljala v glasbeno šolo, sem svoje učence kar malo posvojila in si mislila, da je morda to odgovor na mojo željo po družini, sploh ker se pravi oče mojih otrok kar nekako ni pojavil. Ko sem končno srečala Janeza in sva se zelo hitro poročila, sem ponovno dobila upanje, da bom lahko mama. Pa ni šlo tako gladko. Ko sem vsak mesec v glavi stvari obračala po svoje, je Bog ne le obrnil, ampak naredil »celo štalo«. Prva lekcija iz ponižnosti je bila, ko nama nikakor ni uspelo zanositi. Potem prvi spontani splav, potem bolezen ata Jakeca. Nikoli ne bom pozabila, da sem ga le malo pred njegovo smrtjo v veliki stiski prosila, naj nama »zrihta« dojenčka, ko pride v nebesa. In glej ga Jakeca, en teden po njegovem pogrebu je test pokazal +. Tako so se začela darila iz nebes kar sipati ☺. Najprej Neža, kmalu za njo Marta, potem pa kar štiri nenačrtovane nosečnosti: Ana, drugi dojenček v nebesih, Mojca in za povrh še Tinka. Vsaka delček mojega srca, vsaka popolnoma svoja in posebna, vsaka darilo, vsaka rojena za večnost. Tudi oba naša dojenčka v nebesih (kljub takratni stiski) danes čutim kot veliko darilo. Kar vidim ju, kako se ob dediju Jakecu veselita in nas skupaj čakajo.

Vsak dan, kaj vsak dan, vsako minuto življenja v družini se učim ponižnosti in potrpežljivosti ter upam, da je to tisti pravi temelj, na katerem gradimo naše odnose. Ob vseh stiskah, fizičnih in psihičnih naporih, delu ter sproti velikih in malih težavah pa na koncu dneva vedno znova čutim le eno samo veliko hvaležnost.

Iz Frančiškovih logov

Gospod naj ti podari mir!

Po dobrem letu boja z virusom in epidemiološkimi ukrepi smo vsi že rahlo naveličani. Počasi se sicer izvijamo iz primeža koronavirusa, saj se povečuje precepljenost, pa tudi upoštevanje ukrepov kaže svoje sadove. Kdaj bomo torej svobodno zadihali s polnimi pljuči in zapeli iz vsega srca, brez skrbi, da bomo s tem koga okužili ali bili sami deležni okužbe, ne vemo. Upam, da čim prej.

V tokratni številki revije Brat Frančišek se bomo seznanili »s srcem, ki je odprto za ves svet«. S. Metka Kos FMM je za nas prebrala in zapisala razmišljanje ob tretjem in četrtem poglavju okrožnice papeža Frančiška Vsi smo bratje. Nova kateheza OFS nas v skrbi za naš skupni dom osvešča v odgovornosti za stvarstvo. Ob 800-letnici vodila OFS »Memoriale Propositi« (1221–2021) je generalni minister OFS Tibor Kauser napisal pismo, v nadaljevanjih pa bomo spremljali pot vodila. Med znanimi člani Frančiškovega svetnega reda bomo tokrat spoznali Adele Brise, ki je hodila od hiše do hiše in otroke poučevala v veri. Verjetno se je marsikdo spraševal, kako živijo bratstva OFS v »koronskem času«. Odgovore je za nas poiskala Mateja Trajbarič OFS. Živi rožni venec v rubriki Žetev prinaša nove duhovne spodbude, ki jih pripravlja p. Krizostom Komar OFM. Za Frančiškovo mladino in druge je v mesecu februarju potekalo že drugo e-srečanje o zorenju. Tokat je bilo pod drobnogledom misijonsko zorenje, med gosti pa misijonarka s. Urša Marinčič

ŠSSFCK in zakonca Gabršček. Svetodeželska rubrika nam prinaša prvo nadaljevanje razmišljanja o romanjih, ki ga je napisal p. Frédéric Manns OFM, prevedel pa p. Stane Zore OFM. Med pozabljene spretnosti bomo tokrat našli priljubljen napitek:

sirup iz smrekovih vršičkov. Poglejte, kako ga lahko sami pripravite.

Vsem želim prijetno branje. Ostanite zdravi! Vse dobro!

br. Janez Papa

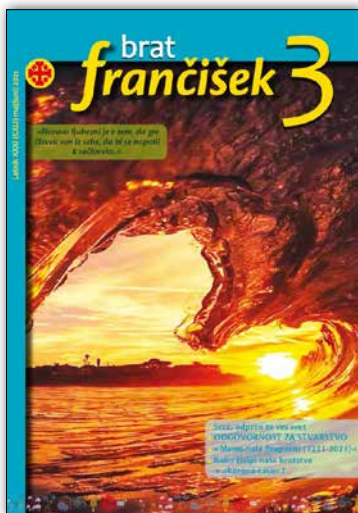

Papež Frančišek je 8. decembra 2020, na praznik Brezmadežne, razglasil leto sv. Jožefa, moža Božje matere Marije, ki bo trajalo do 8. decembra 2021. Zaradi tega so letošnje številke Frančiškovega prijatelja posvečene temu molčečemu očetu iz Svetega pisma in nekaterim vzklikom iz litanij, ki so posvečene svetemu Jožefu. Ta številka se dotika teme Zaščitnik svete Cerkve.

Fani Pečar v razlagi te teme opisuje Cerkev in kaj le-ta pomeni za nas. Frama se je srečala na 2. zorenju, ki je bilo misijonsko obarvano, saj so bili gostje s. Urša Marinčič in družina Gaberšček. V rubriki Božje stvarstvo lahko spoznamo čudovit gorski svet. Mimo Višarij pridemo do Kamnitega lovca. Priporočamo, da se kdaj odpravite tja.

V intervjuju nam p. Martin Kmetec spregovori o svoji redovniški in duhovniški poti, pa tudi o strahovih in veselju ob službi, za katero ga je izbral papež Frančišek. Vsak trenutek, ko se ljudje srečujemo, je nekaj lepega. To doživljajo tudi v drugih državah, še posebej pa v misijonskih deželah, kakršna je Kamerun. Fantje so delali na taboru Duh dela in tako s svojimi pridnimi rokami pomagali, da je nekaj dela narejenega in je skrbi manj. Ob tem pa so duhovno rasli in se povezali. Zanimiv je br. Michael Joseph Goark. Tudi pri njem se vidi, kaj pomeni, ko človeka osvoji Božja milost in ga povabi, naj oznanja evangelij. Tudi Marija Pilar Gullon in njeni prijateljci so pokazale, kaj pomeni močna vera v Kristusa, ki je ne zamajeta niti mučenje in smrt. Dogodki iz tujine in vse, kar je ujeta v objektiv, vas vabi, da prelistate novo številko Frančiškovega prijatelja ali pa jo »elektronsko« preberete.

ASSISI, TU SI, TUDI KO TE NI

Srečanje asiških romarjev vseh generacij

»Assisi, tu sem, tudi ko me ni« je bil naslov drobne knjižice, ki je izšla leta 2005 in v kateri so zbrani vtisi nekaterih asiških romarjev. Če jo kdo še ima, naj jo le vzame v roke ter obudi spomine in morda tudi kak dober sklep, ki ga je po navdihu sprejel v Assisiju. Tokrat smo naslov zapisali malo drugače, kot pač narekujejo razmere.

Še bolje pa bo, če si označite 26. september 2021. Zakaj le? Takrat bo v Ljubljani pri Sv. Petru veliko **srečanje asiških romarjev**. Seveda je izvedba še vedno odvisna od epidemiološke slike. Če ne bo šlo v živo, glejte, da si uredite aplikacijo, ki bo omogočila virtualno srečanje. Tako pač je in to je treba upoštevati.

Kraj: v cerkvi sv. Petra v Ljubljani in na župnijskem dvorišču (blizu kliničnega centra)

Čas: v nedeljo, 26. 9. 2021

OKVIRNI SPORED:

- od 8.00 do 9.00: zbiranje na samostanskem dvorišču
- od 9.00 do 10.00: sveta maša v cerkvi sv. Petra (somaševanje patrov, voditeljev romanj v Assisi)
- od 11.00 do 13.00 asiško druženje v samostanu in na dvorišču:
 - obujanje asiških spominov (ob fotografijah, filmih, pogovorih)
 - srečanje s p. Martinom Kmetcem, asiškim romarjem in nadškofom v Smirni (ali videokonferenca)
 - obvestila, načrtovanje
- ob 13.30: skupno kosilo (pice velikanke)

Natančen spored bo objavljen v naslednji številki revije Med nami, ki bo izšla tik pred srečanjem.

Torej smo dogovorjeni: danes si označite datum, takrat pa pridite, da bomo skupaj okrepili naše duhovne mišice, poglobili veselje in utrdili medsebojno ljubezen!

Vabljeni!

Trkamo na vaše dobrotno srce, da nas tisti, ki želite, materialno podprete. Revija ostaja še naprej v osnovi brezplačna in denar ne sme biti razlog, da bi revijo odjavili, če si jo resnično želite. Veseli smo namreč, da lahko prinašamo v vaše domove duhovne spodbude, besede miru ali tolažbe ter Božji blagoslov. Tudi če nas materialno ne boste mogli podpreti, vas prosimo za podporo vsaj z molitvijo, ki je neprecenljiva.

Nekateri oddajate svoj prostovoljni dar kateremu od naših bratov minoritov osebno in ga lahko še naprej. Drugi pa sprašujete za številko računa, zato jo objavljamo:

TRR: **SI56 0420 2000 3336 155**

Slovenska minoritska provinca, Minoritski trg 1, 2250 Ptuj

Pripis: **Prispevek za revijo Med nami** – Duh Assisija in Brezmadežna

Za vsak vaš najmanjši dar se vam že vnaprej najlepše zahvaljujemo. Mir in dobro.

Glavna urednica Doroteja Emeršič

ASSISI, 4.–7. NOVEMBER 2021

Narodni svet Frančiškovega svetnega reda vabi na romanje in duhovne vaje v Assisi. Namenjene so Frančiškovim sestram in bratom ter tudi vsem drugim, ki jih navdihuje karizma sv. Frančiška Asiškega (če bo manj rezervacij oziroma prijavljenih, kot je zagotovljenih mest v avtobusu). Duhovni voditelji romanja bodo narodni duhovni asistenti OFS Slovenije.

MIR IN DOBRO

Prijavite sprejemamo do 31. 7. 2021 ali do zapolnitve mest. Prijavnico lahko pošljete po pošti, na naslov Mirko Potočnik, Tomšičeva 33, 6330 Piran, ali po elektronski pošti, na naslov mirko.fsr@gmail.com. Za potrditev prijave je treba

vplačati akontacijo v višini 50,00 EUR na račun FSR Slovenije, Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana, št. 0430 2000 3307 102 z namenom nakazila: Assisi 2021. Predvidena cena romanja z vključenim prevozom in tremi polnimi penzioni znaša največ 230,00 EUR. Končna cena bo odvisna od števila romarjev.

Narodni svet OFS Slovenije

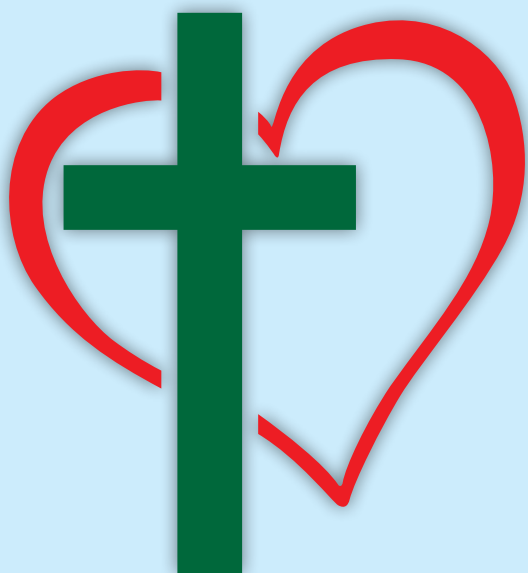
FRANČIŠKOV SVETNI RED – OFS SLOVENIJE
vabi na

praznovanje 800 LETNICE PRVEGA VODILA OFS

Brezje, 25. junij 2021

9.00	zbiranje
9.30	molitev rožnega venca
10.00	sveta maša
	somaševanje vodi pomožni škof dr. Anton Jamnik
11.00	kosilo iz popotne torbe
12.30	predavanje
	MEMORIALE PROPOSITI - prvo Vodilo OFS
	s. Andreja Eržen Firšt, OFS
14.15	litanijske Matere Božje
15.00	zaključek

Prijave do 18. junija na: minister@ofs.si.

»Moj Gospod in moj Bog.«

(Jn 20,28)

POŠLJI ME
(pesem novomašniku)

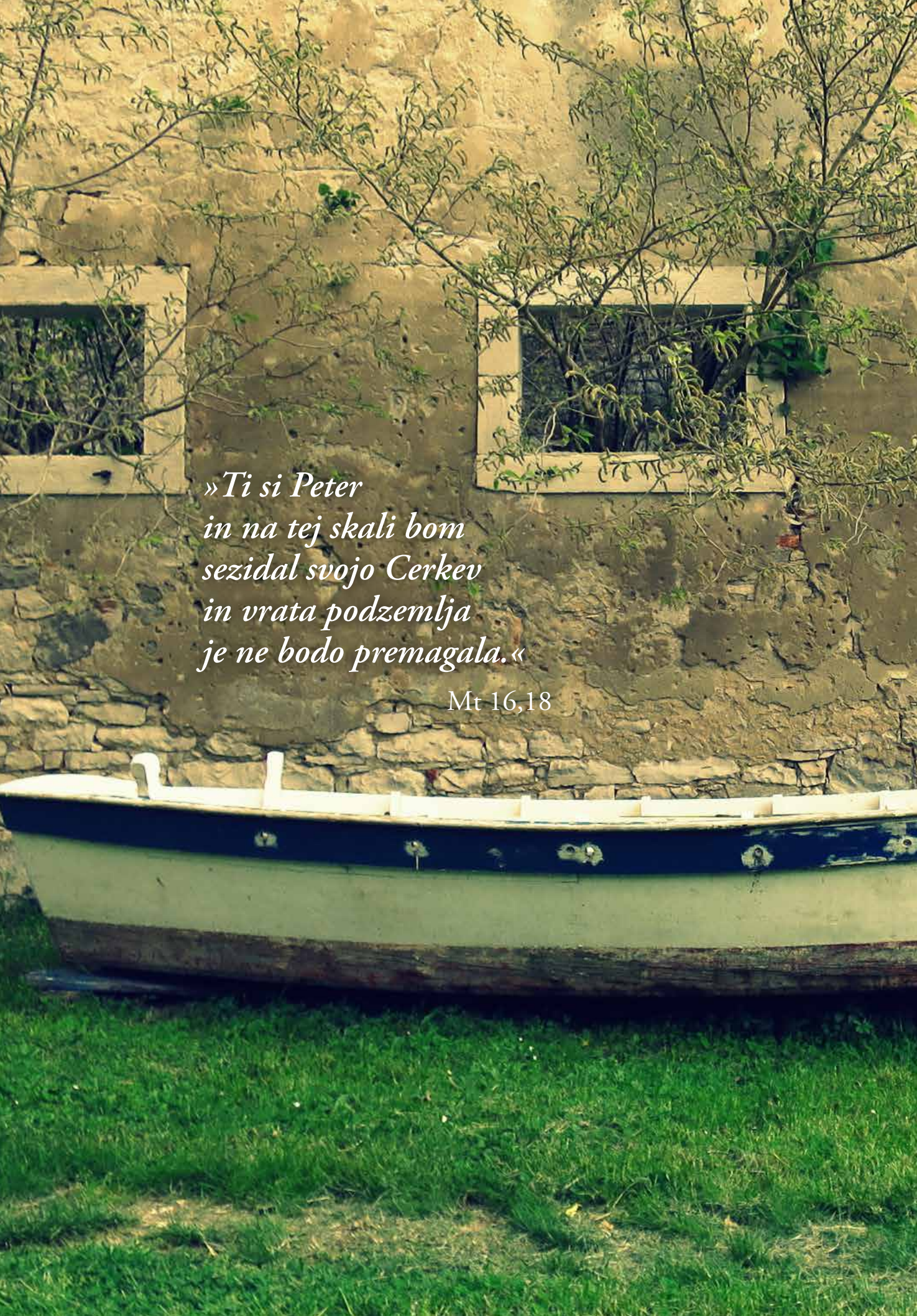
Gorel bom Zate
z žarom ognja,
z vero,
ki molče sledi,
trpel bom s Tabo
na oltarju,
razlamljal Kruh,
razdajal Kri.
Pošlji me
na širna polja,
kjer med žitom
hlad zori,
kuj mi dušo
v srp ljubezni,
da darujem,
žanjem ne!

Nataša Ahčin

1. julija bo na Ptujski Gori prejel mašniško posvečenje
minoritski novomašnik Klemen Slapšak.

Novo mašo bo daroval v Žalcu 4. julija.

Novomašniku čestitamo in bralce vabimo k vztrajni in zaupni molitvi za duhovnike!

A photograph of a stone wall with two rectangular openings, a boat on grass, and a tree branch. The wall is made of rough, light-colored stone. Two rectangular openings are visible, each with a wooden frame. A tree branch with green leaves hangs over the right opening. In the foreground, a boat with a white hull and a dark blue stripe is parked on green grass. The text is overlaid on the wall.

*»Ti si Peter
in na tej skali bom
sezidal svojo Cerkev
in vrata podzemlja
je ne bodo premagala.«*

Mt 16,18